

Smeh je zdrav!

Februar ali svečan - slovenski mesec kulture smo začeli s pustnimi vragolijami. Ker prave zime letos pravzaprav še ni bilo, se je norčavi pust domislil, da bi jo priklical, a mu razen v višjih predelih to ni preveč uspelo, spodbudil pa je nekaj žalostnih iskric v očeh malčkov, ki so si le želeli v pustnih maskah tekati od vrat do vrat in klicati za pusta-hrusta. Tudi nekaterim organizatorjem pustnih prireditev ob sivih oblakih in pršičih dežnih kapljicah ni bilo preveč do smeha, a vseeno je bilo, za tiste, ki so želeli in so si upali, tudi tokrat dovolj norčij in dobre volje.

Čeprav starka zima še ni izgubila vseh zob in še lahko požuga s širokimi rokavi, iz katerih se usipa sneg in zapiha, da gre mrz do kosti, sonce pridobiva na moči. Zdaj zdaj se bodo tudi ptički ženili... Bližnjo pomlad, čas, ko se srca hitreje vne-majo, je naznanjal že tudi sveti Valentin, ki ima tudi ključke od korenin. Ni čudno, da so ponekod sadjarji že začeli obrezovati drevje, zvončki pa nas že kar nekaj časa veselo vabijo. Znanstveniki in poznavalci narave opozarjajo, da zelene zime vse bolj potrjujejo, da se tudi naš zeleni planet vse bolj ogreva; posledice te-

ga bomo kmalu začutili tudi drugače. Zanimivo naključje je, da je bil prav na pustno soboto tudi svetovni dan mokrišč. Tudi v Trzinu smo ga imeli. Pravzaprav je nekaj simbolike tudi v tem, da smo kulturni mesec začeli s smehom in norčijami. Včasih se pohvalimo, da smo Slovenci veseli ljudje, da se znamo smejati, in da je tudi smeh del naše kulture. Drugi sicer trdijo, da to ne drži, da smo »majhni«, bolj sami zase, da smo radi nevoščljivi in privoščljivi, ko gre za slabe stvari, in da najraje vidimo, če »sosedu krava crkne«. Verjetno je resnica kje vmes, da smo taki in taki, vseeno pa je le boljše, če se smejemo, kot pa cmerimo. Že stara modrost pravi, da je smeh pol zdravja.

Tudi Prešeren se je znal nasmejati in je napisal tudi nekaj prešernih pesmi, veličino pa si je pridobil, ko je umetelno izpovedoval svojo in tudi narodovo bolečino, solze in trpljenje. Ljudje veličino hitreje priznamo tistim, ki govorijo o stiskah in temnih plateh našega bitja. Ob tem se radi zasmilimo sami sebi in vzdihnemo, da je ta naš svet solzna dolina, da je življenje trnovo in kratko ter da preveč zahteva od nas.

Ob tem pa kar pozabimo na vse lepo, kar nas obdaja. Da naše življenjske stiske niso primerljive s težavami, ki so jih premagovali številni naši predniki in se z njimi še vedno ubadajo marsikje po

svetu. V času vojne, pomanjkanja, ali ko se spopadamo z neozdravljivimi boleznimi, številne težave, ki nam zdaj grenijo vsakdan, postanejo manj hude ali celo izginejo iz naše zavesti. Znano pa je, da so ljudje tudi v najhujših preizkušnjah lažje kljubovali vsem izlivom gorja, če so se zatekli k smehu, če so s humorjem, pa čeprav črnim, odgovarjali na tegobe in jim kljubovali. Posmehovanje do mučiteljev je dalo moč trpinčenim, krvnike pa je spravljalo v obup. Žrtev tako niso mogli zlomiti, enostavno so bile močnejše od njih. Zato je prav, če se znamo zasmejati tudi svojim nadlogam.

Saj večinoma ni tako hudo, v sivini delovnih dni je že nasmeh na ustih naših znancev, naših bližnjih, lahko žarek, ki nam polepša dan, nam da moči. Kaj nas stane, če se prijateljsko nasmehnemo sočloveku in mu zaželimo lep dan? Nič, lahko pa smo naredili veliko. Takšna prijazna gesta bo gotovo poplačana. Pravi jo, če nekaj daš, nekaj dobiš. Nasmeh in prijazna beseda lahko razorožita naše čemerne sosede, nadrejene, tekmece in druge »nasprotnike«, ki bi nam lahko pokvarili dan, mi pa se bomo bolje počutili. Mogoče bomo v takem spregledali tudi, da ni vse okrog nas sivo, z dolgočasno ali celo črno in žalostno. Mogoče bomo spoznali, da je tudi črna barva lahko čarobna, mehka in celo vesela. Ali ste vedeli, da v naravi ni prav veliko črne barve? Očitno nekdo tam zgoraj ne želi, da bi ta svet videli preveč črno. Obdaja nas neskončna množica drugih, pisanih barv. Le videti jih je treba in uživati v njih.

Če bomo znali v našem življenju iskati tudi pisane tone, bo naše bivanje prijetnejše, z nasmehom, pozitivnim razmišljanjem in delovanjem pa bomo lepoto prenašali tudi na druge. Prav bi bilo, da bi se vsi v večji meri zavzemali za širjenje pozitivne energije, ne pa da jo izgublamo za kovanje zarot. V uredništvu Odseva si želimo, da bi naš časopis izboljšali, da bi v večji meri služil zadovoljstvu naših bralcev. Prav bi bilo, da bi tudi na Občini razumeli ta naša prizadevanja in nas podprli. V preteklem obdobju smo se s predstavniki Občine kar precej ukvarjali z Odsevom, slišali precej kritik in nezaupnic, vendar smo tisti, ki pišemo ta časopis, neuničljivi optimisti. Upamo, da nam bo uspelo tisto, kar je dobro in v korist vseh, in da se bomo čez čas še smejali našim nekdanjim črnim Odsevom.

Urednik

ODSEV

glasilo Občine Trzin

Glavni in odgovorni urednik:

Miro Štebe

Tel.: 564 11 54, gsm: 041 370 206
miro.stebe@siol.net

Sodelavci Odseva:

Emil Pevec, Meta Železnik, Joži Valenčak, Franci Banko, Tone Ipavec, Zoran Rink, Miha Pavšek, Mirjam Štih, Andrej Zupanc, Nuša Matan, Mateja Erčulj
in urednik fotografije **Jože Seljak**

Tehnično urejanje in tisk:

GRAFIKA 2000 d.o.o.,

Kersnikova 6, Dob, 1230 Domžale

Trženje:

Joži Valenčak

Lektoriranje (razen Uradnega vestnika):

Marija Lukan

Naklada: **1.500** izvodov

Reklamacije glede dostave Odseva:

Zoran Pejić, tel.: 041 386 285

Glasilo izhaja enkrat mesečno
in ga brezplačno prejemajo
vsa gospodinjstva v Trzinu

ISSN 1408 - 4902

Slika na naslovnici

Pustni Miš Maš - Maš miš

Foto: Jože Seljak

**Gradivo za
marčevsko
številko
Odseva
oddajte
najkasneje
do**

**5.
marca
2008**

ŽUPANO V KOTIČEK

Februar je mesec, ki je morda v največji meri posvečen kulturi. Ne le zato, ker 8. februarja Slovenci praznujemo svoj kulturni praznik, kar je nekoliko neobičajno, saj podobnega praznika večina drugih držav ne pozna. Tudi zato, ker je ravno februar mesec, ki je predvsem zabavi namenjenemu decembru in novemu zagonu in načrtovanju, kaj vse bomo dosegli v letu, ki se je pravkar začelo, namenjenemu januarju in pred prvim pomladnim mesecem kot našašč na voljo, da preberemo še kakšno knjigo, si ogledamo čim več gledaliških in filmskih predstav ter likovnih razstav ali pri-sluhnemo dobremu koncertu. Zato je februar primeren tudi za krajši premislek o kulturi na ravni občine.

V zvezi s tem velja povedati, da državni predpisi občinam namenjajo pomembno vlogo in številne dolžnosti na tem področju. Še posebno zato, ker v Sloveniji še ni t.i. druge ravni lokalne samouprave in glede na nedavno zavrnitev predlagane pokrajinske zakonodaje v Državnem zboru je najbrž še nekaj časa ne bo. V skladu z za-

konom o uresničevanju javnega interesa na področju kulture in v skladu z Nacionalnim programom za kulturo (z doslej veljavnim in s predlaganim novim) namreč država skrbi samo za ustanove in programe nacionalnega pomena, za vse drugo naj bi postopoma v celoti prevzele skrb občine ali pokrajine in medobčinske povezave. Tako na primer tudi za vse splošne knjižnice, za pokrajinske muzeje in celo za nekatera poklicna gledališča ipd. To pomeni, da tudi Občina Trzin že v veliki meri sofinancira delovanje Knjižnice Domžale kot matične knjižnice in v celoti delovanje naše krajevne Knjižnice Tineta Orla. Postopoma naj bi lokalne skupnosti prevzele tudi večji del skrbi za delovanje pokrajinskih muzejev in še nekatera druga finančna bremenena. Po drugi strani pa je seveda sleherna občina dolžna zagotavljati možnosti zlasti za ljubiteljsko kulturno dejavnost na svojem območju in ustrezno raven ponudbe kulturnih vrednot za svoje občane. V primeru občine Trzin se morda to zdi komu celo manj pomembno, ker marsikdo pomisli, da živimo blizu Ljubljane, in da pač vsakdo, ki to želi, lahko hodi v gledališče, na koncerte, v kino in na razstave v Ljubljano ali v sosednje večje občine. Vendar je treba poudariti, da pač ne gre samo za ponudbo elite kulture na elitnih lokacijah, temveč, kot že rečeno, za vse ravni kulturne ponudbe in predvsem za zagotavljanje možnosti za ljubiteljsko kulturno dejavnost, ki je vedno znova neke vrste osnovna šola za kulturno občinstvo in tudi za ustvarjalce na mnogih področjih. Kulturne dejavnosti so tako, če upoštevamo stran ustvarjalcev in tudi občinstva, ključnega pomena za razvoj ustvarjalnosti posameznika, za kohezijo skupnosti, in tako posredno tudi za razvoj v najširšem pomenu besede oziroma, kot danes poudarjamo, za kakovost življenja.

Občina Trzin skuša ravnati v skladu s temi načeli že ves čas od ustanovitve. Seveda pa kultura v občini ne pomeni samo spodbujanja dejavnosti društev in organiziranja kulturnih prireditev, temveč tudi oblikovanje dojemanja in okolja, v katerem živimo, na kar je opozoril tudi letošnji Prešernov nagrajenec, oblikovalec Miljenko Licul. Sam pojem kultura, kot vemo, pomeni preoblikovanje narave, in tako sleherna gradnja, vsak poskus oblikovanja zelenih površin, zasaditev žive meje ali oblikovanje polja pomeni bolj ali manj izrazito kulturno dejanje. In na tej točki se zastavlja vprašanje, ali gre v našem odnosu do okolja zgolj za izkoriščanje, to je za materialistični vidik, ali tudi za duhovno, in če hočete, čustveno razmerje in razumevanje. V skladu s tem tudi govorimo o »kulturni krajini«; Slovenci se lahko pohvalimo, da smo od preteklih rodov podedovali kulturno krajino, ki jo občuduje vsa Evropa. Res pa

je, da jo v zadnjem času zelo temeljito kazimo. A vrnimo se v Trzin! Na občini, torej v t.i. vodstvu občine (občinski svet, uprava, župan) precej razmišljamo o tem, kako oblikovati okolje v Trzinu, da ne bo delovalo izumetničeno ali celo kičasto, a tudi ne zapuščeno in brez smisla za estetske učinke. Pri tem pogosto naletimo na nerazumevanje in ovire (kapitala največkrat ti vidiki ne zanimajo), predvsem pa se preveč pogosto srečujemo zlasti z zelo neustreznim odnosom do okolja in narave tudi s strani posameznikov. S tem mislimo na naš vsakdanji, pretežno do narave in ljudi brezobzirni odnos do zelenih površin (odmetavanje odpadkov, vožnja in parkiranje po zelenicah), odločanje za projekte hiš, ki ne upoštevajo tipike neposrednega okolja, nasilno vnašanje številnih tujih elementov v prostor, npr. vseh mogočih obveščevalnih in oglasnih tabel, gradnja ograj, ki spominjajo na obrambna obzidja v Bagdadu ipd. Hkrati pa je vendarle res, da so razmere v Trzinu kljub vsemu boljše kot v mnogih drugih občinah ali krajih, in podpisani upam, da bo tako tudi ostalo in da se bodo razmere še izboljšale. Skratka, želimo si, da bi bilo prizadevanj, ki jih je opaziti, in jih opaža tudi naše turistično društvo, ki vsako leto organizira ocenjevanje urejenosti posameznih domačij, še več. Občina pa je seveda dolžna po svoji plati skrbeti za javne površine, in soglašam s tistimi, ki menijo, da se tudi na tem področju da narediti še več, kot je bilo že narejeno. Predlagam torej, da vsi razmišljamo tudi o kulturi bivanja. To pa, kot rečeno, vključuje zlasti oblikovanje naselja, postavljanje estetskih objektov v zgrajeno okolje in ravnotežje med zelenimi in grajenimi površinami, vendar pa zadeva tudi vsak posamični vrt, vsak posamični vhod in vsako posamično živo mejo ali ograjo.

Tone Peršak

Telefonske številke občine Trzin so:

**01/564 45 43, 01/564 45 44,
in 01/564 45 50**

Številka faksa je:
01/564 17 72

Uradne ure:
**ponedeljek 8 - 14
sreda 8 - 13 in 14 - 18
petek 8 - 13**

Elektronski naslov:
info@trzin.si

Domača stran na internetu:
www.trzin.si

Informacije o prireditvah in dogodkih v občini Trzin so vam na voljo tudi v občinskem informativnem središču na Ljubljanski cesti 12/f oziroma na telefonski številki **01/564 47 30**.

Zbiranje vejevja

Občina Trzin obvešča vse občane, da bo letošnje spomladansko zbiranje vejevja organizirano okvirno **od 25. februarja do 30. marca 2008**.

Gospodinjstva bodo prejela posebna obvestila, kjer bo objavljen točen datum začetka in konca akcije, navedena pa bodo tudi označena mesta, določena za zbiranje vejevja.

Skladno s tem obvestilom vse občane prosimo, da z obrezovanjem sadnega drevja in živih mej počakajo do začetka zbiranja in da ne odlagajo te vrste odpadkov v naravo.

Hkrati vabimo vse občane, da se udeležijo čistilne akcije, ki bo letos v soboto, 15. marca 2008.

Ali občinski redarji v občinsko blagajno prinašajo kaj zasluzka? Kako poteka sodelovanje s sosednjimi občinami na tem področju?
 Župan: Seveda je nekaj tudi dohodkov iz tega naslova. Vendar nikakor ne toliko, kolikšen je delež naše občine za obstoj in delovanje medobčinskega inšpektorata, ki vključuje tudi redarstvo. A to je vedno tako, da se te službe nikoli ne vzdržujejo sa-

me. Njihov učinek ni merljiv po kriteriju, koliko država ali občina zasluži na račun prekrškarjev. Gre za druge kriterije, torej predvsem za varnost (če so pločniki zasedeni z avtomobili, morajo pešci, npr. šolarji, hoditi po cesti), tudi za določeno nujno mero reda v občini itd. Sodelovanje z občinami, s katerimi smo skupaj ustanovili naš medobčinski inšpektorat, je v bistvu zelo dobro.

Ali so se pri načrtovanjih in dogovarjanjih na področju javnega potniškega prometa zgodile kakšne spremembe? Železnica je uvedla nekaj novih hitrih, in sicer direktnih vlakov proti Kamniku in nazaj, ki z veliko hitrostjo vozijo skozi Trzin. Ali so ti vlaki rentabilni in ali njihove cene ne »plačujejo« tudi drugi potniki, npr. Trzinci? Ali bodo železnice poskrbele tudi za dodatne običaj-

ne vlake, ki bi ustavljali tudi v Trzinu? Mestni promet je podaljšal nekatere proge mestnim avtobusom, ali je kaj možnosti za to tudi v primeru Trzina?

Župan: Kaj veliko novega še ni, kar je razumljivo glede na to, da premiki na tem področju zahtevajo velika vlaganja, gradbene posege na cestah in železnici itd. Se pa stvari premikajo. Najbolj važno je, da se premikajo v glavah. Glede novih

vlakov je potrebno povedati, da gre za projekt SŽ, da poskusijo z novimi hitrimi vlaki med Kamnikom in Ljubljano, ki ustavljajo samo na štirih postajah, na katerih tudi drugače prihaja na vlak največ potnikov, pritegniti dodatne potnike, pri čemer je važno, da skušajo zagotoviti čim krajši čas vožnje od Kamnika do Ljubljane, in ravno zato vlak na postajah, na katerih vstopa manj potnikov, ne stoji. Kar zadeva želje po podaljšanju prog LPP (Ljubljanski potniški promet) ostajajo v veljavi že večkrat omenjene okoliščine. Mestni promet praviloma sega samo v občine na območju nekdanjih ljubljanskih občin, ki so solastnice podjetja. Če pa bi se že pogovarjali o morebitnem podaljšanju proge št. 6, bi morala naša občina v celoti pokriti razliko med ceno vozovnic in komercialno ceno, kar bi po zdaj že nekaj let starih izračunih LPP glede na objektivno nizko število potnikov verjetno znašalo lahko tudi 10.000 in več € na mesec, in tega seveda občina Trzin ne bi zmogla. Seveda pa je ovira tudi formalna. Po delitvi prometnih območij, ki jih ureja Ministrstvo za promet, je Trzin že v območju primestnega prometa. Za nas so torej ključnega pomena izboljšave na tem področju.

Zimska služba letos očitno ne bo imela prevelikega dela, kam boste preusmerili za to načrtovana sredstva?

Župan: Če bo res tako, kot pravite, bomo o tem razmišljali ob zelo verjetnem rebalansu proračuna v juliju. Seveda pa se lahko še vedno zgodi kak sneg ali zmrzal tudi v marcu in predvsem jeseni, tako da bo nekaj sredstev za te namene vseeno treba prihraniti do konca leta.

Poročilo z 12. redne seje Občinskega sveta Občine Trzin

23. januarja se je občinski svet ob 16. uri sestel na svoji prvi letošnji oz. 12. redni seji. Na dnevnem redu je bilo le 6 točk, najprej pa so se člani občinskega sveta lotili predlogov za spremembe in dopolnitev zazidalnega načrta za območje OIC. Več podjetij in posameznikov se je na občino obrnilo, da jim omogoči delne spremembe zazidalnega načrta, občina pa jim je svetovala združitev pobud v skupen postopek sprememb in dopolnil zazidalnega načrta za cono. S predlaganimi spremembami naj bi prosilci predvsem zagotovili boljše pogoje za delovanje svojih podjetij, njihove proizvodnje, za lažje dostope in podobno. Občinski svet je predlagane spremembe sprejel v svežnju, pri nekaterih vlogah je določil pogoje, ki jih morajo prosilci izpolniti, en predlog pa je zavrnil.

Sledila je druga točka dnevnega reda, vprašanja in pobude občinskih svetnikov, ki je bila običajno zadnja točka, na zahtevo ne-

katerih svetnikov pa so jo umestili med točke na začetku seje, ko je pozornost svetnikov večja in niso še utrujeni od dolgotrajnega sestankovanja. Člani občinskega sveta so ob tem prejeli obsežne pisne odgovore na nekatera vprašanja, na katera na prejšnjih sejah niso dobili odgovorov.

Nato je občinski svet prešel na obravnavo letnega programa športa v občini. V občinskem proračunu je letos za športne programe namenjenih 206.298 €, od tega 166.204 € za športno infrastrukturo. S temi sredstvi bo občina sofinancirala uporabo športnih objektov in opreme, vzdrževanje športnih objektov in nakupe športne opreme. 40.094 € je namenjenih za plačila dejavnosti izvajalcev letnega programa športa. Pri tem so sredstva namenjena športni vzgoji otrok in mladine, interesni športni vzgoji mladih, rekreaciji in kakovostnim športom. Po sprejetju letnega programa športa se bodo posamezna športna

društva s svojimi programi lahko potegovala za finančno podporo občine. Pri naslednji točki naj bi obravnavali poročilo glavnega in odgovornega urednika občinskega glasila Odsev. Člani občinskega sveta so prejeli kar obsežno pisno gradivo s podatki o delovanju Odseva v preteklem obdobju, vendar so ocenili, da to poročilo ni pripravljeno v skladu s 23. členom odloka o zagotavljanju obveščenosti javnosti v občini, in so od urednika zahtevali, da pripravi novo poročilo, ki ga bodo obravnavali na marčevi seji.

Dokaj tekoče so sprejeli tudi letni program dela občinskega sveta v tem letu, nato pa so še imenovali go. Marjetico Železnik za predstavnico javnosti v senatih za reševanje pritožb zoper policiste. Po seji je g. župan Anton Peršak člane sveta na kratko seznanil s potekom sprejemanja pokrajinske zakonodaje.

O pogovoru z lesom

Ob slovenskem kulturnem prazniku so člani rezbarske sekcije trzinskega turističnega društva Kanja v avli Centra Ivana Hribarja pripravili svojo četrto razstavo, na kateri so predstavili svoje delo in rezbarske umetnine. Ob tej priložnosti so izdali tudi bilten o rezbarstvu v Trzinu, s katerim so opisali začetke in delovanje društva, predstavili posamezne vidnejše člane rezbarske skupine, njihov mentor Marjan Vodnik pa

pobudnikov sekcije, Staneta Mesarja, potem pa jim je boljše pogoje za delo omogočila trzinska osnovna šola, kjer zdaj že vrsto let vsak teden po nekaj ur ustvarjajo v tamkajšnji tehnični učilnici. Od vsega začetka jih vodi priznani rezbarski mojster Marijan Vodnik. V skupini je ves čas kakih 30 aktivnih rezbarjev, ocenjujejo pa, da se je v sedmih letih v sekciji z umetniškim obdelovanjem lesa poskušalo več kot 90 posamezni-

sto pa jih vabijo tudi na najrazličnejše turistične prireditve v bližnji in daljni okolici Trzina. Rezbarji so tako postali kar nekakšen zaščitni znak trzinskega turističnega društva; z veseljem povedo, da so jim jih nevoščljivi tudi drugod.

Ob otvoritvi tokratne razstave je program povezoval trzinski rezbar Milan Kuferšin, s priložnostnim nagovorom pa so se oglasili predsednica Turističnega društva Kanja Tr-

je spregovoril o tem, kako je začel, kaj ga je vodilo in kaj mu rezbarstvo pomeni zdaj. Pred sedmimi leti so nekateri člani turističnega društva predlagali, da bi tudi v Trzinu ustanovili rezbarsko skupino. Najprej se je nekaj zagnanih posameznikov začelo učiti abecede klesanja v les v delavnici enega od

kov, od katerih je imel najmlajši 5 let, najstarejši pa 75. Zanimivo je, da jih večina prihaja iz drugih občin, največ iz sosednjih, v Trzin pa prihajajo tudi rezbarji celo z Gorenjske in Dolenjske. Svoje izdelke razstavljajo na številnih drugih razstavah in sejmih po vsej Sloveniji in tudi v tujini, zelo pogo-

zin Joži Valenčak, podžupan občine Trzin Franci Mušič in vodja rezbarske skupine Marijan Vodnik. K slavnostnemu vzdušju na dobro obiskani otvoritvi so prispevale tudi članice pevske skupine Predice, članice turističnega društva pa so pripravile tudi gostitev.

Razstava o življenju in delu prof. Tineta Orla

Vavli Centra Ivana Hribarja je bila sredi januarja odprta razstava o življenju in delu našega trzinskega rojaka, prof. Tineta Orla. Razmišljanja o postavitvi razstave so se pojavila že lani novembra, ko je vdova prof.

Tineta Orla trzinski knjižnici podarila nekaj dokumentov in njegovo sliko (portret), ki naj bi odslej krasila knjižnične prostore. Otvoritev razstave je bila najprej napovedana za petek, 30. 11. 2007, a smo jo morali zaradi bolezni prestaviti.

K pripravi razstave je bilo na koncu povabljen tudi naše PD, saj društvo že skoraj petnajst let skrbi za ohranjanje spomina na klenega domačina s stalno postavitvijo zbirke o prof. Tinetu Orlu. Mimogrede: ste vedeli, da smo spominsko sobo odprli že 'davnega' 17. 6. 1994? Ste si jo od takrat že kdaj zaželeli ogledati?

PD Onger Trzin je pobudo za postavitvev razstave seveda podprlo. Na razpolago smo dali večino našega zbranega gradiva o pokojnem profesorju. Obenem se nam je zdel dogodek primeren uvod v praznovanje 25-letnice društva.

Marta Starbek Potočan je domiselno pripravila razstavo, za kar ji gre vsa pohvala. Razstavni prostor z več vrati, ograjo in že vgrajenimi stenski vitrinami ni najbolj vzpodbuden prostor za kateregakoli postavljalca razstav. Prostor je precej omejujoč - a ga. Marta, ki je bila tudi avtorica lepo oblikovanih panojev in vabila, je s postavitvijo izvrstno izkoristila dane možnosti.

Razstava je bila v navzočnosti več kot pet-

Sin prof. Tineta Orla Boris in hčerka Tanja na otvoritvi razstave.

deset ljudi, med njimi je bilo tudi več bližnjih sorodnikov prof. Orla, odprta 18. januarja 2008. Kljub manjšim zapletom pri posredovanju vabil smo bili veseli, da sta se otvoritve udeležila tudi profesorjeva hči Tanja in sin Boris.

Za kulturni program so poskrbele učenke Glasbene šole Domžale, prireditev pa je profesionalno vodila Marta Starbek Potočan. Slavnostni govornik na otvoritvi je bil predsednik domačega PD in sedanji tehnični urednik Planinskega vestnika Emil Pevec, ki je v svojem nagovoru govoril predvsem o najstarejši še izhajajoči slovenski reviji (Planinski vestnik izhaja že od leta 1895!) - prof. Orel je bil njen glavni ure-

dnik celih 30 let. Predstavil je nekatere bistvene razlike v delovanju sedanjega uredništva in uredništva, ki ga je vodil prof. Orel. Pa tudi stične točke, ki še vedno ostajajo, saj se Planinski vestnik trudi, da bi bil moderna, evropsko primerljiva gorniška revija, obenem pa ohranja nekaj svoje prvotne starožitnosti, katere soustvarjalec je bil med drugimi tudi prof. Orel.

Razstavo je odprl župan občine Trzin, Tone Peršak, ki je poudaril, da se Trzinci zavedamo pomena svoje preteklosti in ljudi, ki so luč sveta ugledali v našem kraju. Mednje sodi nedvomno tudi prof. Orel.

Emil Pevec

Ura slovenščine o Prešernu

Organizatorji letošnje proslave ob 8. februarju slovenskem kulturnem prazniku, smo si prireditev zamislili nekoliko drugače, po svoje. Spremenili smo jo nekakšen šolski učni dan s poudarkom na odkrivanju nekaterih mogoče manj znanih podrobnosti iz življenja našega največjega pesnika dr. Franceta Prešerna.

Otvoritev večera je sicer, kot zahteva običaj, pripadala slovenski himni in pevskeму zboru Žerjavčki. Nato pa je že sledila šolska ura glasbe, kjer so Žerjavčki odpeli še dve pesmi: Luna sije, kladvo bije in Dekle, daj mi rož rdečih. Na uri glasbe je nastopil tudi mladi saksofonist Andrej Omejc iz glasbene šole Domžale.

Drugo »šolsko uro« - uro slovenskega jezika pa je »razredničarka« Ada Lovše Mušič začela z vprašanjem:

»Učenci, kdo od vas bi mi znal povedati kakšno zanimivost o dr. Francetu Prešernu oziroma dr. Figu, kot so ga nekateri klicali?« Jaz sem pa na internetu pebrala nekaj o prvem natisu njegovih poezij...«

Podmladek Kuda: Eva, Petra, Maša, Nejc, Lara, Alja, Jana, Polona in Zala, so v svoji šolski uri slovenščine predstavili kar nekaj zanimivosti o dr. Figu, ki so jih sami izbrskali. Prebrali so nekaj podrobnosti, ki so jih o njem zapisale sestra Katra in hčera Ernestina. Zanimive so bile tudi krajše zgodbe o odnosu Prešerna do njegovih prijateljev: Andreja Smoleta in Matije Čopa. Učenci so recitirali tri pesmi: Ukazi, V spomin Andreju Smoletu in nekoliko manj znano pesem, ki ni v zbirki Poezij pesem z naslovom Un dan si začela...

Zadnja ura je bila razredna ura. Tokrat na malo drugačen način. Posvečena je bila druženju in prijateljstvu. Še pred koncem je na razredni uri spregovoril »ravnatelj« oziroma župan občine Trzin g. Tone Peršak. V svojem govoru je opozoril na pomen kulture za slovenski narod. Poudaril je, da nas je prav kultura ohranjala in delala druga-

če od drugih narodov in da so bili ravno slovenski kulturniki tisti, ki so skozi stoletja slovenski narod usmerjali k osamosvojitvi. Spomnil se je, da letos poteka tudi Trubarjevo leto, posvečeno začetniku naše pismenosti, opozoril pa je, da smo kar spre-

gledali jubilej še enega pionirja in velikana slovenske kulture, prvega pesnika Valentina Vodnika, ki je bil, kot je poudaril g. Peršak, pomemben pionir tudi na številnih drugih področjih.

Kulturni program so zaključili učenci glasbene šole Domžale s godalnim kvartetom Anastasia, v katerem so nastopili Ervin Luka Sešek, Katja Glinšek, Nika Verbič in Vita Peterlin. Zaigrali so Mozartovo Romanco iz Male nočne glasbe in skladbo H. Mancinija Moon River, v solo pevski točki pa je nastopila mlada sopranistka Ana Hrovat, ki jo je ob petju skladbe E. Adamiča Na lipici zeleni na klavirju spremljal Jože Smrekar.

Slovenski kulturni praznik je bil ob kapljici rujnega in ob slastnem prigrizku uspešno zaključen. Postavilo se mi je le eno vprašanje: Le kam so vsi Trzinci in Trzinčani odšli praznovat Prešernov dan, saj je bila dvorana več ali manj žalostno prazna?

Urša Slapar Mandeljc

Izbrani poudarki iz županovega govora

Zupanov govor na proslavi je bil deležen precejšnje pozornosti, ker pa je bil daljši, smo iz njega izbrali nekaj poudarkov, ki jih objavljamo:

Tako rekoč ob rojstvu slovenske države se je slovenski parlament še v polni meri zavedal, kako ključno vlogo je v zgodovinskem procesu oblikovanja slovenske identitete in samozavesti igrala slovenska kultura. Tedaj, se zdi, smo še verjeli, da je kultura in še posebej književnost kot kvintesenca slovenskega jezika dejansko vzpostavila slovenski narod in da bo slovenska kultura ključnega pomena za obstoj naroda tudi v prihodnosti. Medtem ko so se drugi narodi oblikovali največkrat na osnovi srednjeveških državnih tvorb kot vojaške, politične in gospodarske sile, smo torej Slovenci oblikovali svojo identiteto in samozavest kot kulturni subjekt. O tem so pisali že Zois in Linhart, Prešeren ter kasneje Oton Župančič, Josip Vidmar in tudi, danes za mnoge sporni, Edvard Kardelj. In ne nazadnje smo to misel brez pomislekov kogarkoli v parlamentu zapisali tudi v Ustavo Republike Slovenije.

Včasih se zdi, da bi se politika ravno kulturi rada na nek način odpovedala. To smo prvič opazili pred nekaj leti, ko so potekale razprave o predlogu zdaj že z novim dokumentom nadomeščene evropske Ustavne pogodbe in je politika vztrajno zavračala ali vsaj zmanjševala pomen vprašanj o prihodnosti slovenske nacionalne identitete, o prihodnji vlogi kulture v novih političnih okoliščinah, z vzvišenim optimizmom odgovarjala na vprašanja o prihodnosti slovenskega jezika in podobno. Čutiti je bilo, da se politika želi poslej ukvarjati z na videz bolj pomembnimi vprašanji, kultura pa naj poskrbi sama zase; kar zadeva jezik, pa imajo zdaj Slovenci tako ali tako vse možnosti, da celo v Bruslju govorijo slovensko, če seveda želijo.

Letos proslavljamo slovenski kulturni praznik v začetku leta, ki je razglašeno za Trubarjevo leto, in ki naj bi bilo torej posebej posvečeno utemeljitelju slovenske knjige, slovenskega knjižnega jezika in človeku, ki je prvi povedal Kranjcem, Štajercem, Koroščem in prebivalcem drugih zgodovinskih dežel, v katerih so ljudstva govorila isti jezik kot Kranjci, da je to slovenski jezik in da smo vsi, ki ta jezik govorimo, od Benečije do Prekmurja, Slovenci, torej eno ljudstvo, ki goji in ustvarja, čeprav tedaj še manj zaznavno, pa vendar isto kulturo, ki se napaja iz istega umevanja in čutenja sveta. Tedaj se je začela rojevati slovenska nacionalna zavest, in če

hočete, samozavest, in nikoli več je ni bilo mogoče docela prezreti.

Ni mogoče mimo tega, da je država praktično spregledala dvesto petdeseto obletnico rojstva Valentina Vodnika, ki ga slavistična znanost šteje kot prvega slovenskega pesnika, ki je presegel raven ljubiteljskega pesništva in je s svojimi poskočnimi in domoljubnimi, pa vendar že dovolj spretnimi verzi pripravil slovensko občinstvo, da je dve desetletji kasneje nekoliko lažje sprejelo veliko bolj zahtevnega Prešerna. Enako pomemben, če ne morda še bolj, je Vodnikov prispevek na drugih področjih. Pod modrim vodstvom barona Žige Zoisa je ob koncu 18. stoletja ustanovil in štiri leta urejal prvi časopis v slovenskem jeziku, več kot deset let je sam ustvarjal prvi slovenski koledar v knjižni obliki z obilico zabavnega in poučnega čtiva, spisal je prve Kuharske bukve in celo knjižico o babištvu.

Prešeren je po eni strani izhajal iz tradicije razsvetljenstva, se dodatno izobrazil ob klasičnem in antičnem izročilu ter pod vplivom idej evropske romantike črpal tudi iz ljudske, srednjeveške in renesančne tradicije. Po občutja sveta, življenja, smrti in ne nazadnje jezika in narodne identitete pa je Prešeren v marsičem že povsem moderna osebnost. V njegovih pesmih velikokrat zazvenijo občutki in misli, ki so obvladovali mišljenje in književnost skozi vse nadaljnje devetnajsto in tudi še dvajseto stoletje. V tem pogledu je Prešeren sooblikovalec ne le nacionalne zavesti in zavesti o pomenu jezika, temveč tudi sooblikovalec naše skupne zavesti na ravni čistega mišljenja, ali če hočete, filozofije, na kar so že opozorili tudi nekateri slovenski filozofi in teoretiki. Ob njegovi poeziji se je obliko-

val posebni slovenski pogled na svet, ki je danes odtisnjen v naš jezik in v literarno izročilo, iz katerega hočeš nočeš še vedno črpa tudi sodobna slovenska kultura.

Včasih se zdi, da vsaj del slovenske politike živi v iluziji, da nam zagotovila o načelni enakosti in enakopravnosti vseh članic EU omogočajo, da bomo kar naenkrat tako rekoč prekosili sami sebe. Domišljamo si, da je pomembno samo še to, da pošiljamo svoje soldate v Afganistan, Irak in na Kosovo in druga krizna žarišča v svetu, čeprav je pri tem v glavnem jasno, da s tem povečini samo pomagamo ZDA uresničevati njihove težnje po obvladovanju sveta, in še posebej naftnih vrelcev, tako da je kdaj pa kdaj res videti, kot da smo nekakšna priključena članica Bushevega imperija. Po drugi strani pa se premalo zavedamo, da tudi EU postopoma in vztrajno prevzema nekatere pristojnosti držav članic in začinja delovati na podoben način, kot denimo nekoč Avstroogrska ali Jugoslavija.

Slovenija je po sedemnajstih letih samostojnosti in včlanitvi v OZN, v EU in NATO na prelomnici, ko mora nujno premisliti svoj novi položaj, določiti svoje nove cilje in se ne več opajati z nekakšnim zmagošlavjem, češ: vse, kar smo želeli, smo dosegli in zdaj je konec zgodovine in zdaj lahko samo še občudujemo sami sebe, kako uspešni smo. Če se torej glede na svojo zgodovino bolj ali manj strinjamo, da naš položaj, kljub temu da smo dosegli državnost, pravzaprav ni veliko drugačen kot nekoč v okvirih »K-und-K« monarhije, in če se strinjamo, da smo v preteklosti obstali in previharili obdobja, ko so izginila številna evropska ljudstva, številni jeziki in kulture, v največji meri po zaslugi slovenske kulture, potem je najbrž jasno, da bi razmislek o sedanosti in prihodnosti moral ponovno vključevati kot pomemben dejavnik ravno kulturo. Če pa pogledamo dokumente, ki jih danes ponujajo Slovincem kot Strategijo razvoja vlada in drugi pristojni organi, vidimo, da kulture v teh dokumentih praktično ni. Ponujajo se nam enostranske vizije, ki v slogu t.i. neoliberalnih konceptov enostransko poudarjajo izključno gospodarski razvoj in vidijo človeka kot posameznika in kot skupnost samo in izključno kot potrošnika in proizvajalca. Tudi na znanost in šolstvo avtorji teh konceptov gledajo le še kot na servisni dejavnosti, ki naj služita kapitalu, kultura pa jih zanima kvečjemu v obliki množične kulture, kot kultura na ravni kiča, ki omogoča industrijski pristop, torej masovno proizvodnjo, množično potrošnjo in nenehno prilagajanje modnim trendom

Alenka Markus: Nikoli ni prepozno za glasbo

Alenka že od mladih nog živi z glasbo, za glasbo. Kot majhna punčka se je učila igrati na klavir, dolga leta za tem je šolanje nadaljevala na Pedagoški fakulteti, kjer je prav tako študirala glasbeno smer, in nazadnje, pred 21 leti pristala v šolstvu kot učiteljica glasbe. Nič čudnega torej ni, da jo glasba obdaja na vsakem koraku. Alenka je nekaj let poučevala v trzinski osnovni šoli, sedaj pa vrata v svet glasbe odpira kamniškim osnovnošolcem.

Obenem se pogosto vrača v Trzin, saj je zborovodkinja pevskega zbora Društva upokojencev Žerjavčki. In prav pevcem-žerjavčkov sva tokrat namenili najin pogovor.

Kdaj se je začelo vaše sodelovanje s trzinskimi žerjavčki?

»Že kar takoj, ko so ustanovili pevski zbor. Mislim, da je bilo na začetku osem ali devet pevcev in so se na prva dva nastopa pripravili kar sami. Potem pa so stopili v stik z mano, takrat sem namreč poučevala glasbo na trzinski osnovni šoli, in tako smo začeli. Prve vaje smo imeli oktobra 2001, tako da smo skupaj že sedem let.«

In sedem let imate redne vaje?

»Vadimo redno, enkrat tedensko. Med šolskimi počitnicami imamo odmor. Prvi dve leti našega sodelovanja smo z vajami začeli oktobra, vendar sedaj začenjamo že septembra, saj imamo pogoste nastope, zato trije meseci brez vaj pomenijo predolg odmor zanje, za njihove glasove. V treh mesecih se namreč že zmanjša obseg tonov, ki jih zmorejo zapeti.«

Kako potekajo vaje?

»Vaje imamo vsako sredo z začetkom ob šestih. Vendar pa je na začetku petnajst minut namenjenih klepetu. V teh petnajstih minutah pevci še tudi prihajajo na vaje. Potem ponavadi začnemo, sploh če vemo že vnaprej, da koga ne bo in da smo se že vsi zbrali. Začnemo z opevanjem, nadaljujemo pa s petjem pesmi. Če se bliža nastop, potem večino vaj vadimo repertoar. Drugače pa se učimo novih pesmi, vadimo že znane. Sicer pa včasih naredimo ločene vaje za moške in ženske glasove. Recimo, najprej se dobimo s pevci, potem pa s pevkami, ali obratno. Tako smo poizkusili že vrsto novih prijemov, zato da učenje hitreje in lažje poteka.«

V kakšni meri so se v teh sedmih letih vaj izboljšali glasovi pevcev?

»Zagotovo so se malce unesli oziroma prilagodili. Je pa tako, da pri tej starosti ne moremo pričakovati visoke kvalitete glasov. Večina jih namreč nikoli v življenju ni

pela v zboru, in je ta pevski zbor sploh prvi, kjer se srečajo s tovrstnim petjem. Mislim pa, da je cilj tega pevskega zbora predvsem v tem, da se starejši družijo, seveda pa tudi da prepevajo. Vseeno pa nekateri pevci ne poznajo not, in večinoma vse pesmi pojemo po posluhu. Torej pevci slišijo, kako teče melodija, in potem skušajo to melodijo ujeti«

Mislite, da vadijo tudi doma?

»O, to pa gotovo. Nekateri so pri tem zelo vztrajni. Je pa problem, če se melodijo narobe naučijo, kar se lahko hitro zgodi, in potem je težko to odpraviti pri vajah. Tako stvari delamo bolj počasi, saj starejši pevci potrebujejo več časa, da osvojijo eno pesem. Ampak gre jim dobro.«

Kako izbirate repertoar zanje?

»Izberem ga predvsem na podlagi zahtevnosti. Doslej smo že ugotovili, da pesmi, ki jim ni všeč, zlepa ne bodo osvojili, in jo je boljše prenehati vaditi. Pojemo pa večinoma ljudske pesmi, za katere se sproti dogovarjamo. Včasih mi kdo prinese note od kakšnega drugega zbora in izrazi željo, da bi to delali. In delamo, če je pesem primerena zanje. Sicer pa naš stalni repertoar obsega približno 20 pesmi. V sedmih letih pa smo se seveda naučili že ogromno pesmi.«

Kako je z nastopi? Jih imate pogosto?

»Ja, skoraj vsak mesec imamo najmanj en nastop. Najbolj pestro je decembra in maja, ko je nastopov več. Takrat je najbolj naporeno tudi zame, saj imamo veliko nastopov tudi s šolskimi skupinami. Vseeno pa se z žerjavčki za vsak nastop potrudimo, kolikor se le da. Nastopamo pa s pesmimi, ki smo jih najdlje vadili, in s tistimi, ki so za določen nastop najbolj primerne. Vsake toliko časa v naš repertoar

dodamo kakšno novo pesem, vendar le takšno, ki smo jo dobro zvadili. Kljub temu pa med nastopom pride do kakšne n-pake. Sem pa opazila, da žerjavčke zmoti, če na nastop dolgo čakajo ali pa če odpoje eno pesem in imamo potem nekaj časa vmes do drugega nastopa. Tudi če izvemo danes za jutrišnji nastop, jih to iztiri, kljub temu da pesmi znamo; nastop je potem slabši, kot bi lahko bil. Seveda pa nismo profesionalci, vendar se mi zdi, da je veliko vredno že to, da nastopajo.«

Kje vse ste že doslej nastopali?

»Nastopali smo v Gornjem Gradu, v Domžalah, Mengšu, na Koleziji, pa seveda v Trzinu na kulturnih prireditvah. Nastope izven Trzina imamo večinoma v domovih za starejše.«

Kaj je bil največji uspeh žerjavčkov, na kaj ste vsi najbolj ponosni?

»Mislim, da smo ponosni kar na vsak nastop, kjer nam uspe zapeti tako, kot je treba. Pevci so resnično po vsakem nastopu zadovoljni.«

Kaj pa trema pred nastopi, kako se je znebite?

»Treme je bilo veliko pred našim prvim nastopom. Sedaj jo je vedno manj. Sicer pa se s tem ubadamo tako, da si pred nastopom povemo kakšen vic, se nekoliko »pohecamo«, pa je takoj lažje. Tako ali tako pa smo skoraj vedno kaj hitro na odru, in ni več časa za tremo. Seveda se zgodi, da se kdaj tudi zaradi tega zmotijo, ampak saj to se dogaja tudi profesionalcem. Naš cilj je, da bi bilo teh pomot čim manj, se pa zgodijo, seveda. Kot sem že rekla, naš zbor ne more biti tako kvaliteten kot zbor pevcev, ki pojejo že od malih nog.«

Kdaj se je po vašem mnenju najbolj primerno vključiti v pevski zbor?

»Nikoli ni prepozno. Če ima nekdo večje ambicije v glasbi, je seveda najboljše, da začne že v mladih letih. Tudi ni odveč, da se prej naučiš brati note in da poznaš vsaj malo glasbene teorije. Tako lažje in hitreje osvojiš novo pesem. Sicer pa za glasbo ni nikoli prepozno.«

Ste zaradi slabega glaslu že zavrnili katerega od pevcev?

»Ne. V naš pevski zbor lahko pride vsak, ki si želi peti. 30 do 40 ljudi je najbolj primerno število za naš zbor, tudi za našo dvorano, kjer vadimo. Četudi bi imeli večje število pevcev v zboru, ne bi bilo problema. Zmeraj kdo manjka na vajah, ali pa zbolí.«

Mateja Erčulj

Pust deževnih ust

Pust je poseben čas v letu. Ne le zato, ker oznanja konec zime in prebujanje narave, temveč tudi zato, ker se lahko v tem času tudi odrasli nekoliko sprostijo, si privoščijo norčije, kakršnih ostalih 364 dni v letu ne počnejo, in se vsaj enkrat v letu nekoliko otročijo.

Na pustno soboto, v letošnjem letu torej prvo februarso soboto, v večjih mestih in vaseh prirejajo živahne pustne sprevode. V Cerknici se zbirajo čarovnice, na Ptujju kurenti, v Cerknem laufarji, v Trzinu pa ...? V Trzinu pa je ob organizaciji pustnega sprevoda več trzinskih društev zbralo za pet vozov maškar, ki so se odpeljale na pot v prav nič prikupnem vremenu za takšno početje. Letošnja pustna soboto je namreč nebo postreglo z mešanico zimsko-pomladnega dežja. A ker se trzinske šeme ne dajo, so se točno ob napovedani uri (natančneje ob 11. dopoldne) vozovi odpravili izpred stavbe trzinskega kulturno-umetniškega društva na pustno odisejajo po trzinskih ulicah.

Nabor maškar, ki so sedele na vozovih, je bil tematsko opredeljen. Vse maske pa so bile skupinske. Prvi v pustnem sprevodu je bil voz z Jelinčičevim muzejem orožja. Ker obstajajo realni načrti, po katerih naj bi muzej izgledal kot piramida, so v tem vozu sedeli pravci Egiptčani.

Drugi voz v sprevodu je predstavljal Združene države Evrope, kjer naj bi bili vsi drugačni in vsi enakopravni. Ne vem, ali je bil to le splet naključij ali pa so organizatorji dejansko želeli povedati nekaj s tem, kajti voz je bil prazen. In je bil tako torej maškarada sam po sebi.

Tretjemu vozu bi bolj pristajal izraz čoln, saj so v njem potovale velike ribe (prav gotovo iz slovenske morske strani) z ribiči. Voz je bil opremljen z vidnimi napisi, ki so predstavljal ekološko-ribolovno cono in satirično opozarjali na kronične težave, ki jih imamo z našimi sosedi pri tem vprašanju.

Ekološko-ribolovni cono je sledil voz, kjer je sedelo 20 zvedavih mišk, ki so pekle svoj poseben kruh. Voz, poimenovan kar Pekarna Mišmaš, je opozarjal na v nebo naraščajoče cene kruha, ki smo jim priča v zadnjem času. Dovolj zgovoren je bil tudi napis na vozu: »Joj, joj, pri teh rastočih cenah nas močno skrbi, če se kruh za nizko ceno še dobi.« Miši iz pekarnice Mišmaš so prodajale kruh po posebni ceni, po 5 evrov.

Trzinska pustna kolona pa se je končala z ekološko osveščenim vozom, ki je s svojimi zbadljivimi napisi opozarjal na trzinski, vse bolj pa tudi splošni okoljevarstveni problem. Njihova parola: »Smeti, smeti, joj le kam naj jih odložim«, dovolj pove brez razlage.

Seveda brez spremstva gasilcev in policistov v pustnem sprevodu tudi tokrat ni šlo. Toda preverjeno in potrjeno, le-ti niso bili našemljeni, ampak so bili v čisto pravih uniformah,

saj so morali poskrbeti za varnost maškar ter drugih udeležencev v prometu, ki ga je popestril pustni sprevod.

Trzinskega pustnega sprevoda nikakor niso mogli zgrešiti (razen v primeru, da jih ni bilo doma) prebivalci ulice Za hribom, Mlakarjeve, Ljubljanske in Jemčeve ceste, saj so bili harmonika, pospremljena s petjem mišk iz pekarnice Mišmaš, in občasna sirena dovolj zgovoren znak, da se na trzinskih ulicah nekaj dogaja.

Ker se je sprevod ustavil na štirih vidnejših točkah, na primer pri baru Bor (oziroma pri trgovini Mercator), pri okrepčevalnici Barca, pri gostilni Pr Jakov Met' ter pri Narobetu in pri Lagoji, so si trzinske pustne maske lahko ogledali tudi gostje, ki so se zadrževali na teh postojankah. Pri vsaki od teh postojank so tudi prijazno poskrbeli za pogostitev, saj pustne maske vendar ne morejo praznih rok od hiše.

Pustni sprevod se je zaključil v KUD-u Franca Kotarja, kjer so prav vse skupinske maske dobile nagrade. Na ta način je bil morda vsaj malce poplačan trud, ki so ga vložile šivilje v izdelavo kostumov. Da je na vozu sedelo 20 pravih pravcati miši, je bilo potrebno več kot mesec dni sedeti za šivalnim strojem,

pridno šivati in vbadati. Menda so tudi ribe iz ekološko-ribolovne cone zahtevale več dela in priprav kot nekatere druge skupinske maske. Ob skupinskih maskah pa so se na vozovih ali pa v njihovi okolici znašli tudi otroški spiderman, batman, Pika Nogavička, ninja želva, kraljična, čarovnica ... če naštejemo le nekaj maskiranih junakov. Seveda pustovanje ne bi bilo pravo, če se ne bi nadaljevalo v večernih urah s pustnim plesom.

Da je pustovanje potekalo gladko, brez zastojev, s posameznimi - nujno potrebnimi postanki, so odgovorni organizatorji, pri čemer je treba pohvaliti skupinski duh trzinskih društev. V želji, da bi bil pustni sprevod dobro pripravljen, pustovanje pa bi potekalo cel dan, so namreč svoje moči združili Turistično društvo Kanja Trzin, Društvo prijateljev mladine, Kulturno-umetniško društvo Franca Kotarja, Društvo Kresnička ter Osnovna šola Trzin. V slogi je moč, pravijo, in trzinskim društvom je tokrat uspelo. Zimo so maškare odgnale, mi pa že nestrpno čakamo novih skupnih društvenih projektov in prireditev.

Mateja Erčulj

Točnega podatka o tem, kdaj so ljudje začeli pustovati, ni, gotovo pa navada šemljenja sega daleč v predkrščanski čas. Pustno veseljačenje naj bi imelo korenine že v antiki, saj so tako Rimljani kot Grki praznovali v maskah nastop novega leta. Njihova praznovanja so bila povezana predvsem s čezmernim uživanjem hrane in pijače. Maske in maskiranje pa so poznali tudi Germani in Langobardi, ki so prehajali čez naše ozemlje. Na bizantinskem dvoru so nastopale gotske maske, o čemer govori poročilo iz časov vladarja Konstantina., ki pravi, da so med cesarjevim obedom nastopali štirje Gotje, ki so bili oblečeni v narobe obrnjene kožuhe, na glavi pa so nosili maske različnih oblik.

V kasnejših obdobjih so naši predniki ohranjali tradicijo pustovanja. Na eni strani so se veselili obdobja ponovnega obujanja narave, na drugi pa odhajanja zime. Čeprav je pust izrazito poganski praznik, ga krščanstvo ni ukinilo, saj je uvidelo, da mora ta čas spoštovati in nadaljevati s tovrstno tradicijo. Pustovanje in šemljenje je bilo v ljudih že preveč zakoreninjeno. Beseda pust pa naj bi izvirala iz besede »meso-pust«, kar pomeni, kaj drugega kot pustiti meso. Po čezmernem uživanju dobrot v pustnem času, je namreč nastopilo postno obdobje, ki je trajalo vse do velike noči. Pust se je dandanes na Slovenskem sicer skrčil v ožje pustno dogajanje, na pustno soboto, nedeljo in pustni torek.

PUSTNO RAJANJE V TRZINU

Čas nenehno teče in se hkrati ciklično ponavlja, torej kroži. Rojstvo, življenje, smrt; zima, pomlad, poletje, jesen; deževna doba, sušna doba. Eno obdobje prehaja v drugo, pri čemer so že od nekdaj posebno težo polagali na prehode med različnimi stadiji, in ne na obdobja sama. Ljudem so se ti že od nekdaj zdeli ključni, in so jih

ravni zopet uspelo pregnati zimo. Kot dokaz lahko vzamemo drobne bele zvončke, ki so že pogumno pokukali izpod odpadlega listja na pobočju Ongra.

Trzinci smo bili znotraj tovrstnega rajanja aktivni predvsem na pustno soboto. Dopoldne je potekal organiziran sprevod šem, zanimiv predvsem za otroke, zvečer

pa se je v dvorani Kulturnega doma zgodil pravi pustni ples v maskah. Prireditev so organizirali Turistično društvo Trzin, Kud Franca Kotarja, Društvo prijateljev mladine, Društvo Kresnička in Pekos pub. Poskrbljeno je bilo skoraj za vse muhe današnjega človeka, za hrano, pijačo in ples. To pomeni, da so se maskare lahko pošteno mastile, pošteno opile in nato pri

pogosto obeleževali s posebnimi dogodki, z obredi. Govorim o pustu, ki prežene temo in mraz, govorim o času, ko se dan počasi daljša in se zemlja pripravlja, da sprejme vase seme, da obrodi in nas nahrani. Toda to je vražjeverje, otipljiv dokaz pa maskare, strašljive spake, ki v svoji norosti bezljajo po poljih, vaseh, mestih ter domovih in s tem odganjajo nerodovitnost in temačno otožnost hladnih dni. Prinašajo srečo in rodnost, in jih je vedno potrebno lepo sprejeti in pogostiti, če pridejo v goste. Slavje, rajanje ter predvsem norenje doživijo vrhunec z zažigom pusta, ki se ga čisto na koncu pokoplje.

Tudi letošnje leto nam je vsaj na simbolni

miganju z zadnjico kakšen kilogram izgubile! Glasba je bila kar primerna za zabavo do poznih ur, saj je skupina Redqua poskrbela za raznoliko ponudbo glasbenih hitov. Žal je bilo tokrat precej manj ljudi kot prejšnja leta, in je tudi dlje trajalo, da se je plesišče vsaj približno napolnilo in postalo živahnije. Žal tudi kakšnih navdušenih plesalcev, bolje povedano kavalirjev, ki bi zaprosili dame za kakšen ples, ni bilo. Le tu pa tam kakšna izjema...

Je pa imel skromen obisk vsaj eno pozitivno točko. In sicer, če si se vsaj približno izvorno našemil, si skoraj zagotovo dobil nagrado, kot se za pustni ples spodobi. Torej je prav, da se pri šemljenju vsaj malo

potrudimo, in ne navlečemo nase prve vreče za smeti, ki nam slučajno pride pod roke. Vsaka vrsta mask, znotraj katere spadajo samostojne maske, pari in skupine, je prejela po štiri nagrade. Naj se pohvalim,

da sem tudi sama kot Rdeča kapica v paru s še eno Rdečo kapico (volka sva čakali cel večer, pa ga ni bilo od nikoder) dobila eno izmed nagrad: športni pulover na zadrigo, dvakrat prevelik spodnji del trenirke in vložke! Super zadeva za popestritev večera in nasmeh na obrazu. Tisti, ki se pustovanja niste udeležili, lahko pošteno obžalujete! Kaj hočemo, pa naslednje leto, kajti šele takrat boste zopet lahko dobili kaj za pušta hrusta...

Mirjam Štih

Ju-hu-hu, maskare so tu!

Končno je prišel težko pričakovani pustni torek in v našem vrtcu smo se tako mladi kot otroci za ta dan spremenili v pustne šeme. Že navsezgodaj zjutraj so namesto otrok prihajale razne princeske, kraljične, Nodiji, mojstri Mihe, klovni in drugi. O otrocih pa ne duha ne sluha. »Le kje so?« smo se spraševali. Po zajtrku smo si dobro ogledali drug drugega, pokomentirali izvirnost vsake maske posebej in jih fotografirali, da bomo čez 20 let lahko obujali prijetne spomine na naše tretje maskare v vrtcu. Skupaj smo se zmenili, da si gremo ogledat po skupinah še druge maske, ki pa so bile ravno tako pristrčne in nekatere zelo izvirne kot naše, smo naredili sklep.

Na skupnem hodniku smo se ob zvokih poskočnih polk, Čukov in druge prijetne glasbe vrteli v ritmičnih maskar vse do počitka.

Ana Gerčar, vzgojiteljica

V KUD-u se dogaja

V zadnjem času je Odsev malo pogršel novice iz Kulturnega društva, vendar odrske deske navkljub temu niso in ne bodo samevale.

ŽE VIDENO:

Po nekajletnem premoru se je 2. februarja v KUD zopet vrnilo pustovanje, tokrat v še večjem obsegu. Zvezi prijateljev mladine in Turističnemu društvu se je letos pridružila še OŠ Trzin. Bili smo priča največjemu pustnemu rajanju do sedaj. Poleg pustne povorke se je dopoldne v norčavo ozaljšani dvorani trlo več kot dvesto maskar. Izbor najbolj domiselne je vodil prof. Jani Muha, ki se včasih izdaja tudi za Gašperja Ogorelca. Komaj se je dvorana dobro izpraznila, že se je začela večerna pustna zabava z rokersko obarvanim petčlanskim ansamblom Red qua in izborom najboljših mask. Zelo dobro obiskano pustovanje je s svojim obiskom počastil sam

arabski šejk s svojim haremom, številna skupina sivih mišk iz pekarnice Mišmaš, dve seksi Rdeči kapici, Hogar grozni s svojo Helgo, vse skupaj je nadzoroval dvometrski neobriti angel s sumljivo smotko med zobmi, in še in še bi lahko naštevati tja dolgo v noč...

Takoj zatem je sledila proslava ob slovenskem kulturnem prazniku. Skupina Orbitala je pripravila simpatičen recital, šolsko uro o Prešernu, pridružila pa sta se jim še godalni kvartet Glasbene šole Domžale in Pevski zbor Žerjavčki. Slavnostni govornik župan Anton Peršak je s svojim govorom zaokrožil prireditve. Na koncu smo se

lahko še malo okrepečali in zvrnili kakšen kozarček v spomin na našega največjega pesnika.

NAPOVEDNIK:

29. februarja nas čaka prva letošnja domača premiera. Jure Lajovic si je za svoj režijski prvenec izbral Malega princa, Antoina de Saint-Exuperya. Nastopali bodo igralci iz Trzina, Ljubljane in Kranja. Tudi dramatizacija predstave je režiserjevo delo, kostumografija in scenografija sta plod trzinskega znanja. Predstava bo imela predvidoma šest ponovitev.

2. marca bomo na našem odru gostili

dramsko skupino KUD Vrhpolje. Uprizorili bodo črno komedijo Vinka Möderndorferja »Mama mi je umrla dvakrat«. V predstavi mati uprizori svojo smrt, ker ve, da je drugače nihče od potomcev ne bi obiskal. V resnici pa se poroči s svojim medicinskim »bratom«, ki jo oskrbuje ob bolezni. Ko mati uprizori svojo smrt že drugič, pohlepni dediči ne verjamejo, da bi bila to zopet potegavščina, saj so vse podrobnosti dodelane bolje kot prvič. Njeni otroci in sestra pa si tako ob smrtni postelji že delijo njeno zapuščino...

NAČRTI:

Že več let v KUD-u tli oziroma gori želja po klasični odrski predstavi, ki bi se postavila ob bok ulični produkciji in mladinski skupini Orbitala. Predsednik KUD-a se je tako za režijo Županove Micke dogovoril z mladim diplomiranim režiserjem Davidom Spasičem, ki je že med svojim študijem režiral številne predstave ljubiteljskih gledališč na širšem območju Ljubljane. Tokrat se pogovor Kjer je volja, tam je pot, ni izkazal za resničnega. Navkljub trem pozivom, pisnim vabilom in telefonskim klicem, se žal ni nabralo dovolj igralcev za to obširno predstavo. Županove Micke tako ne bomo videli, vendar so se igralci z režiserjem že dogovorili za drugo produkcijo, predvidoma avtorsko predstavo, ki bo pisana na kožo mlajši generaciji igralcev. Poleg navedenega projekta pa so v teku tudi že priprave za predstavo Kremečkovi, v izvedbi dramske skupine Orbitala, pod režijskim vodstvom Urške Slapar.

Andrej Zupanc

Vzljubila je Slovenijo, rada ima Trzin...

Zdanašnja sogovornico, Tatjano Klements, sva se spoznali, ko je lansko leto v mesecu juniju recitatorska skupina Društva upokojencev Žerjavčki Trzin v dvorani Marjance Ručigaj predstavila recital poezije Aleksandra Sergejeviča Puškina. Po končanem programu smo se zapletli z njo v pogovor. Izžarevala je iskreno navdušenost nad nastopom, istočasno pa dala vedeti, da kljub temu, da ni Slovenka, dobro pozna našega pesniškega velikana Franceta Prešerna. Izjavila je »Kar je za nas Puškin, je za vas Prešeren.«

Prišli ste iz Ukrajine. Kdaj in koliko časa ste že v Sloveniji?

V Sloveniji živim že 10 let. Nisem državljanica, sem pa samostojna podjetnica, s stalnim bivališčem v Trzinu.

Vem, da se ukvarjate s slikarstvom. Od kdaj ljubezen do slikanja?

Do koder mi seže spomin. Vem, da sem bila zelo vedoželjna deklica, dobro sem

opazovala svet okoli sebe in ga s svinčnikom, barvicami in čopičem prenašala na papir. Bila sem urednica šolskega časopisa v osnovni šoli in vse do zaključka srednje, splošnoizobraževalne šole, ki traja deset let. Večino prispevkov, tako likovnih kot literarnih, sem izdelovala kar sama. Študij sem želela nadaljevati na akademiji, smer likovna umetnost, kjer sem polagala izpite, a zaradi prevelikega števila nisem bila sprejeta. Žal tudi doma nisem imela podpore. Vsilili so mi študij medicinske šole, nad katero pa nisem bila nikoli nav-

dušena. Poskusila sem tudi na ekonomski fakulteti, kjer sem zaključila prvi letnik.

Kdaj ste se začeli intenzivno ukvarjati s slikanjem?

Pravzaprav šele po prihodu v Slovenijo.

Sem samoukinja. Življenje samo me je potegnilo v tovrstno ustvarjalno delo. Potrebovala sem darilo, kupila osnovne pripomočke za slikanje, in uspelo je. Pohvale in spodbude ljudi okoli mene so bile pravzaprav motivacija za vedno večji pogum. Prirojene danosti sem samo še izpopolnjevala. Slikam v akrilni tehniki, olju, akvarelu in s svinčnikom. Motive uresničujem po predlogi, največ pa neposredno v naravi, nenazadnje imam rada tudi fantazijsko upodabljanje.

Kater del dneva je za vaše ustvarjanje najplodnejši?

Sem nočna ptica. Ha, ha! Moja dela nastajajo ponoči, ko vsi drugi počivajo. Zato pa se moje spanje pogosto potegne v sredino dneva

Kje in kdo kupuje vaša dela?

Moja dela največ kupujejo turisti: Italijani, Angleži, Avstrijci pa tudi

Rusi. Slednji so nemalokrat presenečeni, ko se z njimi pogovarjam v domačem jeziku. V zakupu imam stojnico na Pogačarjevem trgu, in to ob sobotah. Sicer pa imam vedno več znancev, tudi že veliko prijateljev, in s tem vedno več konkretnih naročil.

Na začetku ste poudarili, da še nimate državljanstva. Zakaj?

Takoj nanj nisem bila pripravljena, saj se državljanstva ne menja kar tako enostavno, kot bi si kupil novo oblačilo. Poleg te

ga sem občutila grenak priokus v primerjavi z državljani ostalih jugoslovanskih republik, ki so imeli absolutno prednost. Za svoje preživetje sem se morala veliko bolj truditi kot oni. Sedaj pa resno premišlujem, in tudi razlogov za to imam vedno več: prijetna dežela, moj mož je Slovenec, imam lastno podjetje in tudi iskrenih prijateljev imam vedno več.

Očitno ste se res vživali v novo okolje, saj zelo lepo govorite slovenski jezik

Moram se kar malo pohvaliti. Izpit iz slovenskega jezika na filozofski fakulteti sem opravila z oceno odlično, pa tudi okusne ajdove žgance znam skuhati.

Čestitam! Kako pa se počutite v Trzinu?

Moje delo zahteva bližino Ljubljane. Trzin je za mene prijetno spalno naselje, ki ima to prednost, da je tu življenje dokaj mirno. Blizu je trgovino, pri hiši zemlja za vrtnarjenje, mikavna je neposredna bližina gozda in urejene sprehajalne poti. Pogrešam pa lekarno.

Kaj pa ljudje? Kaj pogrešate pri Slovencih?

K sreči imam več lepih kot slabih izkušenj. Pa vendar moram povedati, da so Slovenci dokaj zaprti, in potrebujejo čas, da te sprejmejo. Pri njih pogrešam višji nivo tolerance v medsebojnih odnosih.

Tako je sklenila najin pogovor na videz zadržana in neodločna, v resnici pa ponosna, samozavestna in načelna, z jasno zastavljenimi cilji, današnja sogovornica Tatjana Klements.

Meta Železnik

Emilijan Pevec: Lepo je na svetu in rad imam življenje

Ob otvoritvi rezbarske razstave in predstavitvi prvega zbornika rezbarske sekcije so večkrat poučevali, da je bil eden od pobudnikov za ustanovitev rezbarske delavnice v Trzinu Emilijan Pevec, ki je med Trzinci znan tudi po svojem petju v pevskem zboru upokojenskega društva Žerjavčki in cerkvenem pevskem zboru. Prav zato smo ga povprašali, kako se spominja začetkov rezbarske sekcije.

»Oh, takrat, pred sedmimi leti, smo bili navdušeni nad predstavitvijo skupine štajerskih rezbarjev in umetelnim klesanjem v les na trzinskem Florjanovem sejmu. Že od mladih nog me je rezljanje v les privlačilo. Še kot majhen pobič sem si doma med pašo živine preganjal čas tako, da sem z nožičem krasil pastirske palice, izdeloval piščali in rogove pa tudi druge figurice iz lesa. Les mi je bil domač, topel in prijeten, na sejmu pa sem opazoval rezbarje, kaj vse jim je uspelo iz lesa izklesati, in sem si takoj rekel, da bi kaj takega lahko počeli tudi v Trzinu. Moje mišljenje so delili tudi nekateri drugi Trzinci, še zlasti Stane Mesar, Ivko Ručigaj in Martin Planko. Beseda je dala besedo, na turističnem društvu pa so se odločili, da nam prisluhnejo. Povprašali so mojstra Marijana Vodnika, ki drugače živi v Domžalah, če bi bil pripravljen voditi rezbarsko delavnico, in stvari so se premaknile v pravo smer. Sprva smo se dobivali kar pri Stanetu Mesarju doma, vendar so tisti prostori kmalu postali pretesni, tako da je bila še kako dobrodošla pripravljenost trzinske šole, da nam omogoči delo v eni od tamkajšnjih učilnic, kjer so za rezbarje zelo dobri pogoji, in ni čudno, da se tam radi družimo. Moram pa poudariti, da ima zelo velike zasluge za to tudi Marijan Vodnik, ki o klesanju v les res veliko ve in nas je seznanil z abecedo oblikovanja lesa. S pravo človeško toplino nas je naučil številnih prijemov, ves čas pa tudi dobrohotno svetuje in bdi nad delom vsakega posameznega rezbarja. Žal me zdaj roka malo izdaja. Ne morem več tako voditi dleta in stiskati kladiva, še vedno pa z veseljem spremljam njihovo dejavnost in sem vesel vseh njihovih uspehov.«

Pravite, da ste v mladosti pasli živino. Lahko kaj več poveste o svojih otroških letih?

»Rodil sem se v idilični dolenski vasi Čatež pod Zaplazom, 14 kilometrov od Trebnjega. Vasici rečejo tudi dolenske Brezje,

saj je bila tam včasih zelo priljubljena romarska pot. Ker je vas na nadmorski višini 550 metrov, se od tam odpira zelo lep razgled na razgibano dolensko deželico, vidi jo pa se tudi vrhovi Gorjancev nad Novim mestom, hribi nad Kočevjem, Kum, Krim nad Ljubljano in v daljavi celo zasneženi alpski vršaci. Od Kamniških Alp se ravno še vidi Kočna. Rodil sem se 14. maja 1932 v skromni kmečki družini, v kateri sem prijel na svet kot zadnji, trinajsti otrok. Živo imam še eno sestro. Že zgodaj je bilo treba poprijeti za delo. Spominjam se, kako sem moral še kot otrok, če ni bilo drugega dela, pobirati kamenje z njive, ko sem hodil v šolo pa sem moral še pred začetkom pouka napasti živino. Zgodaj sem se navadil trdega življenja, vendar tudi radoživosti. Rad imam življenje.«

Ko je bilo Emilijanu 9 let, se je začela druga svetovna vojna, ki je po svoje zaznamovala življenje tudi na vasi. Partizani so požgali šolo in Emilijan je tako začasno prekinil šolanje. Nadaljeval ga je šele po tistem, ko se je vrnil s služenja vojaškega roka. V vojsko je šel leta 1951, za tri leta, služil pa je v Skopju. Pravi, da je bila tudi vojaščina dobra šola za življenje. Tam se je naučil discipline, in misli, da bi moral še zdaj vsak fant vsaj za nekaj časa poskusiti vojaški

kruh. Ko je prišel iz vojske, se je najprej zaposlil v Iskri, nato pa kar za 30 let na Inštitutu za varilstvo. Ob delu je tudi dokončal šolo, najprej osnovno, nato poklicno orodjarsko, nazadnje pa še srednjo.

»Ko sem se ukvarjal z obdelavo kovin, sem spoznaval novo področje ustvarjanja. Prej, od doma, sem nekako obvladoval les. Znal sem ga obdelovati in uporabljati. Takrat smo večinoma vse delali le ročno. Les smo spoštovali, nobena veja ni šla kar tako v nič. Večkrat smo svoje leseno orodje krasili, zdaj pa sem v roke dobil kovine. Obdeloval sem jih na različne načine. Naučil sem se ulivanja, varjenja, struženja, metalizacije, to je nanašanja kovin na podlago, in še vrste drugih tehnik. Vse te stvari imajo pogosto tudi umetniški, ustvarjalni pridih. Naučil sem se številnih spretnosti in prijemov, ki so mi kasneje pomagali tudi pri zasebnem delu, pri gradnji hiše in drugod. Rad imam delo!«

Življenje je bilo zanj v tistem obdobju kar precej naporno. Najprej služba, potem šola, zvečer pa učenje. Sprva se je vozil na delo v Ljubljano z vlakom, kar je pomenilo najprej dve uri pešačenja do vlaka,

nato pa je vlak za 57 km do Ljubljane potreboval dve uri vožnje. V tistem času, leta 1954, se je tudi poročil s prijateljico iz mladosti Marijo in dobila sta prvo hčerko. Da bi si olajšala življenje, sta se selila bližje delu. Kar šestkrat sta menjala stanovanje. Nazadnje pa sta se ustalila v Trzinu.

»Žena je rekla, da ima popolnoma dovolj selitev. Tudi sam sem se strinjal z njo, saj se je družina širila. Dobila sva še eno hčerko in sina in ob najemniškem stanovanju sem si v Trzinu postavil hišo. Spominjam se, kako si je sin Emil, ko je bil nekoč v bolnišnici, ko smo ga vprašali, kaj si želi, zaželel, da bi imeli hišo. Ampak takrat gradnja niti ni bila tako enostavna. Ničesar ni bilo. Ni bilo cementa, opeke, drugih materialov... Kvadre smo delali sami. Kar težko je bilo, saj je manjkalo tudi denarja. Ampak bila pa je solidarnost med ljudmi!

Drugi so radi priskočili na pomoč. Včasih, pri večjih opravilih, je bilo tudi po 25 prostovoljcev, ki so prišli pomagat. Še zdaj se rad spomnim soseda, Pavovega Ivana, ki mi je večkrat po svoje kako pomagal ali kaj svetoval. Dostop do naše hiše je namreč včasih vodil preko Pavovega dvorišča. Ja, Trzin je bil takrat drugačen. Manjši, ampak bolj prijazen. Vsi smo se poznali med sabo in smo si pomagali. Zdaj pa smo si

vse preveč tujci. Saj je lepo, ko imamo občino. Življenje je bolj udobno, ampak izgubila pa se je toplina, domačnost.«

Emilijan se je hitro vključil v življenje Trzina. Še zlasti z veseljem je vodil svojo družino v cerkev, kjer so ga kmalu sprejeli med pevce.

»Ja, pel sem pa vedno rad. Že doma, ko smo se posedli za mizo, smo radi zapeli, pa med delom, v vinogradu na primer. Ko so me sprejeli med cerkvene pevce, pa sem bil prav počaščen. V domačem kraju je bilo kar težko »priti na kor«. Tam sem sicer poginjal orgle do štirinajstega leta, potem so me velikodušno sprejeli medse, v Trzinu pa so me hitreje sprejeli med pevce.«

Emilijan pa je že od vsega začetka tudi član Pevskega društva Žerjavčki. Pravi, da se rad družijo z njimi, čeprav zadnje čase redkeje zaide v njihovo družbo. Izdaja ga noga. Tudi na druge družabne prireditve v Trzinu in še zlasti na izlete z upokojenci je z ženo Marijo rad hodil, zdaj pa gre le še včasih.

»Noga mi ne dovoljuje, nočem pa biti ovira, ali da bi me morali čakati.«

Emilijan se je izkazal že tudi kot ljubiteljski pesnik. Svoje pesmi je predstavil že na več trzinskih prireditvah, nekatere pa so bile objavljene tudi v Odsevu in v knjižicah, ki so jih izdali pri društvu upokojencev.

»Pesmi največkrat pišem kar ponoči. Ko dobim navdih, jih zapišem. Vesel sem, da so nekatere, kot na primer Majske lepote, Cviček in Trzinski gasilci, tudi uglasbene. Slednje sta mi uglasbila Janez Per in Franci Banko, na Florjanovem sejmu pa jo je zapel cerkveni pevski zbor ob spremljavi

Mengeške godbe. »Skoval« sem kar nekaj pesmi in še zdaj jih zlagam. Niso vse ravno najboljše, mislim pa, da jih je kakih sto kar uporabnih.«

Emilijanove pesmi so prešerne, predvsem domoljubne in hvalnice lepoti slovenske dežele, našim vrednotam in običajem, nekatere je posvetil posameznim dogodkom, precej pa tudi svojim znancom in sorodnikom. Eno pesem je posvetil celo cesti mimo njihove hiše. Gre za vzporedni krak Jemčeve ceste, ki so jo speljali po nekdanji strugi Pšate. Cesta, ki so ji nekateri sprva tudi nasprotovali, je po Emilijanovem mnenju vredna zlata. Ker je vijugasta in ozka in ima obliko velike črke S jo je ljubkovalno poimenoval kar Srnica. Pravi, da je marsikomu, ki živi ob njej, olajšala dostop in da jo zdaj tudi nekdanji nasprotniki z veseljem uporabljajo.

Emilijan je tudi podpiral ustanavljanje trzinske občine. Ko smo občino dobili, je iz veselja pripravil celo svoj predlog trzinskega grba. V njem je strnil več značilnosti Trzina, od hriba Ongra, sekirice, žerjavčkov do žitnih polj in slamninarskih kit, ki so jih nekoč pletli tudi v Trzinu.

Čeprav njegovega grba kasneje niso izbrali, bil pa je v ožjem izboru med predlaganimi rešitvami, ni slabe volje, ponosen pa je, da so upokojenci sprejeli njegov predlog za uradni znak Društva upokojencev Žerjavčki.

V vaši hiši je tudi kar 7 let nastajal naš časopis Odsev, saj ga je vaš sin Emil tehnično urejal kar doma. Kako ste gledali na tisto obdobje?

»Podpiral sem takratna prizadevanja čla-

nov uredništva. Zdi se mi prav, da ima Trzin svoj časopis, saj drugače težko kaj izveš, kaj se dogaja v občini. Še vedno Odsev radi beremo, čeprav je bil v enem obdobju malo manj zanimiv, zdaj pa se popravlja in je spet bolj trzinski.«

Sin Emil je vrsto let tudi predsednik planinskega društva Onger, ali to kaj vpliva tudi na vas?

»Ja, Emil veliko dela za planince. Kar preveč! To je njegovo priljubljeno področje. Nekaj časa sva bila z ženo tudi člana društva in sva se udeleževala nekaterih društvenih akcij, zdaj pa tega skoraj ne moreva več. Sem pa mogoče kriv, da je Emil vzljudil hribe. Pred davnimi leti smo šli s sodelavci iz službe na Triglav. S sabo sem vzel tudi Emila in tisti izlet ga je tako pritegnil, da se je zapisal hribom. Včasih naju z ženo skrbi zanj, vendar veva, koliko mu to pomeni.«

Emilijan in Marija imata zdaj 6 vnukov, eden pa je še na poti. Pravita, da so vnuki zdaj njuno največje veselje.

»Ja, to je res veselje. Ponosen sem na vse te otroke in še zlasti sem vesel, da mi nikoli nihče, če kaj rečem, ne reče ne, da ne bo naredil - celo ponudijo se, da bi kaj naredili. Vesel sem življenja! Vsakega dneva, vesel sem svoje družine.«

Emilijanu življenje ni prizanašalo, a o tistih trpkih preizkušnjah raje ne govori. Tudi zdaj, ko mu starost postavlja ovire, se s pravo dolensko-trzinsko trmo raje zasmee in obrne pozornost k lepšim stranem življenja, potem pa odločno zatrdi, da svojega življenja, če bi imel priliko, ne bi menjal in ne žené.

Janez Bratovž je napisal vrhunsko kuharsko knjigo

V torek, 29. januarja, smo se družina in prijatelji zbrali v prijetni ljubljanski restavraciji JB, kjer je naš rojak, se pravi Trzinec, Jani Bratuž, ta hip eden najboljših slovenskih kuharjev, praznoval 15. obletnico svojega poklicnega delovanja in izid (zaenkrat) svoje prve kuharske knjige, ki jo je poimenoval Zemlja - morje in jo podnaslovil z Okusi iz Slovenije. V zares umetniški knjigi, za katero so kritiki zapisali, da si ob njej oblizneš prste, je zbranih 55 vrhunskih receptov, ki jih je Jani zbiral celo desetletje in za katere smo se tisti, ki res radi dobro jemo, vedno spraševali, le kaj je dal v hrano, da je tako izredna.

Knjiga je izšla v nakladi 1700 slovenskih in 500 angleških izvodov in je zares prava umetnina, saj nas Janijevi večkrat preizkušeni recepti popeljejo od pozdrava, hladnih začetkov, do juh, toplih začetkov, sorbetov in nazaj v razvajanja, na koncu pa še do sladkih spominov... Poseben čar ji dajo tudi zanimive slike, ki zares nazorno prikazujejo pripravljane hrane. Knjiga pa ima tudi neobičajni dodatek - intervju s samim šefom kuhinje v sredini.

Fotografsko jo je opremil, po Janezovih besedah, vrhunski fotograf Janez Pukšič, oblikoval pa Žare Kerin. Zaenkrat jo lahko kupite le v restavraciji JB v Ljubljani. Knjiga je namenjena vsem, ki radi kuhajo, ali kot pravi naš velemojster kuhinje: »Tretjina je za vse, tretjina za večje poznavalce, tretjina pa za nikogar«.

Nuša Matan

Janez Bratovž (na levi) s sodelavci, ki so mu pomagali pri knjigi.

Plinifikacija Trzina skoraj končana

Se še spomnite, da je bilo pred leti pozimi ponekod v Trzinu prav zoprno vdihavati težak smog, saj se je dim iz peči na premog, ki so jih kurili v marsikateri hiši, težko vlekel po naselju. Smoga nas je rešil šele veter. Še zlasti so negodovali stanovalci iz naselja Mlake, saj je tisto območje nekoliko bolj v zavetrju, in se je smog tam kar dolgo zadrževal. Zdaj je ozračje boljše, nedvomno pa je to ena od prednosti plinifikacije naselja. Ker se zdaj že tako rekoč po vsem naselju lahko pohvalijo s plinovodnim omrežjem, smo pri koncesionarju za plinifikacijo v Trzinu, podjetju Petrol, poprosili, da nam odgovorijo na par vprašanj v zvezi z uvedbo zemeljskega plina v Trzinu. Našemu povabilu se je prijazno odzval vodja projekta za naše območje, g. Boštjan Zupančič.

Kako poteka plinifikacija v trzinski občini (od začetkov leta 2002 do sedaj)? Koliko kilometrov ali metrov primarnih in sekundarnih plinovodov ste napeljali? Koliko gospodinjstev se je priključilo na vaše omrežje?

Plinifikacija v trzinski občini poteka brez večjih problemov. Ko smo v začetku leta 2002 podpisali koncesijsko pogodbo, je bila občina Trzin delno že plinificirana, v preostalem delu pa smo do danes tudi že dogradili manjkajoče plinovodno omrežje. Tako sedaj čaka na plinovod samo še del Mengeške ceste, ki pa bo plinificirana še letos, sočasno z rekonstrukcijo ceste (omenjena rekonstrukcija je tudi razlog, da smo morali s plinovodom tako dolgo čakati). Trenutno je v občini Trzin položenih 48,7 km plinovodov, izvedenih je 964 hišnih plinskih priključkov in priklopljenih 1107 uporabnikov.

Kakšen je bil postopek uvedbe vašega sistema in plina tam, kjer je prej že delovalo plinovodno omrežje Interine? Kako je s plinovodom v obrtno-industrijski coni (kako je omrežje v coni razvejano, kolikšna je tam poraba in zakaj je potrebna izgradnja novega povezovalnega plinovoda po Kidričevi ulici do cone) in kako je s plinifikacijo v T3?

Postopek zamenjave utekočinjenega naftnega plina (UNP) z zemeljskim plinom je bil zahteven bolj z organizacijskega kot pa s tehničnega vidika. Sicer smo prehod razdelili na dva dela (najprej Cono in nato še stanovanjsko naselje Mlake), vendar je tudi tako ostalo v posameznem delu velika množica uporabnikov, ki so morali biti čim krajši čas brez plina. Menim, da smo obe zamenjavi izvedli zelo uspešno, saj smo v obeh primerih prehod na zemeljski plin izvedli v enem dnevu.

V coni je omrežje zelo dobro razvejano, saj se je gradilo istočasno kot cona sama. Celotna poraba zemeljskega plina v občini Trzin v letu 2007 je bila 3.633.000 m³ pli-

na; dobra polovica tega se je porabila v coni. Nov povezovalni plinovod (od stanovanjskega naselja Mlake do cone) po Kidričevi ulici pa je potreben zaradi boljših tlačnih razmer, zaradi predvidene širitve cone ter nenazadnje tudi zaradi varnosti dobave zemeljskega plina do cone.

V stanovanjskem naselju T3 je prvotno dobavljala UNP firma Butan Plin d.o.o.. Od njih smo v letu 2004 odkupili obstoječe omrežje ter celotno naselje takoj priklopili na omrežje zemeljskega plina. Stanovalci so tako dobili bistveno cenejše ogrevanje, istočasno se je povečala varnost, pridobili pa so tudi dodaten prostor v okolici (plin-ska postaja ob parkiriščih se je ukinila in odstranila).

Koliko naročnikov še čaka na plin iz vašega plinovoda? Kaj načrtujete oz. pričakujete v zvezi s plinifikacijo Mengeške ceste?

Na plin čakajo samo še občani iz dela Mengeške ceste, v celotnem preostalem delu pa je plinovodno omrežje že zgrajeno. Omenjena Mengeška cesta bo v celoti plinificirana še letos, sočasno z rekonstrukcijo ceste.

S kakšnimi težavami se srečujete pri plinifikaciji Trzina?

Večjih težav pri plinifikaciji občine Trzin nismo imeli, se pa (kot vsi investitorji) srečujemo z dolgim upravno-pravnim postopkom, tako da se postopek gradnje prične že bistveno prej, kot pa na gradbišče prihumijo gradbeni stroji.

Ali se trzinsko plinovodno omrežje povezuje tudi z domžalskim omrežjem?

V občino Trzin prihaja napajalni plinovod iz občine Mengeš. Trzinsko plinovodno omrežje ni povezano z domžalskim omrežjem, in tega niti ne planiramo, saj omrežji delujeta na različnih tlakih.

Kakšni so postopki za tiste, ki bi se naknadno želeli priključiti na plinovodno omrežje? Kakšne so prednosti prehoda na zemeljski plin? Kaj morajo novi naročniki spremeniti ali urediti pri kurilnih in drugih napravah, ki so povezane s preходом na plin?

Za naknadno priključitev na plinovodno omrežje je potrebno pridobiti PGD/PZI projekt hišnega priključka in notranje napeljave zemeljskega plina. V projektu se obdelajo tudi vse potrebne spremembe in izboljšave na obstoječem kurilnem sistemu. En izvod projekta se skupaj z vlogo za izdajo soglasja dostavi na naš naslov, kjer projekt pregledamo (in zadržimo za naš arhiv) ter izdamo brezplačno soglasje h gradnji in priključitvi. Hkrati s stranko sklenemo pogodbo o izvedbi hišnega plinskega priključka, ki ga nato tudi izvedemo. Do konca leta 2007 je v prostorih Občine Trzin obratovala tudi posvetovalno-energetska pisarna. Ker pa je gradnja v vaši občini v glavnem končana, smo omenjeno pisarno ukinili. Seveda pa lahko občani vse informacije tudi v bodoče dobijo na našem naslovu oz. na spletni strani www.petrol.si. Zemeljski plin je energent sedanosti in prihodnosti. Zaradi svoje široke uporabnosti, izjemne ekonomičnosti in udobja, ki ga prinaša uporabnikom, sodi med najbolj zanimive in perspektivne vire ogrevanja. Njegove glavne prednosti pa so:

- velika zanesljivostjo dobave, saj se dobavlja preko zgrajenega omrežja, torej transport ni podvržen logističnim rizikom cestnih povezav;
- cenovna konkurenčnost, saj je uporaba zemeljskega plina cenejša kot pri primerljivih energentih (kurilno olje in UNP);
- večja varnost in dodatni prostor, saj odpadajo rezervoarji za kurilno olje, plinske jeklenke za gospodinjstva ali plinohrami za UNP.

Kako se gibljejo cene zemeljskega plina v primerjavi s cenami drugih energentov?

Cena zemeljskega plina je tako kot vsi ostali naftni derivati podvržena nihanju cen na svetovnih borzah in pa nihanju tečaja ameriškega dolarja proti evru. Cena niha skladno z nihanjem tečaja USD/EUR enkrat mesečno, borznim kotacijam (v pogodbi o dobavi določenih naftnih derivatov) pa se prilagaja kvartalno (1. januar, 1. april, 1. julij in 1. oktober). Pri tem pa je treba poudariti, da so cene zemeljskega plina precej bolj stabilne in se ne spreminjajo tako skokovito kot npr. cene bencina, dizelskega goriva ali kurilnega olja, katerih cena je osnovana na povprečnih kotacijah zadnjih dveh tednov, medtem ko se cene zemeljskega plina oblikujejo na povprečju kotacij zadnjih šestih mesecev. Glavni konkurent zemeljskemu plinu je kurilno olje, ki je trenutno za cca. 13% dražje (glede na isto osnovo oz. energijsko enoto, to je

EUR/kWh). Petrol pa se je s koncesijsko pogodbo tudi obvezal, da prodajna cena zemeljskega plina ne bo presegla cene kurilnega olja (glede na pridobljeno toplotno energijo), tako da bo odnos med cenami ostal na podobnem nivoju, kot je to bilo do sedaj).

Nekateri porabniki so se ob prehodu z utekočinjenega plina Interine na zemeljski plin pritoževali zaradi manjše kalorične vrednosti zemeljskega plina (da je treba dalj časa čakati in porabiti več plina, kot v primeru utekočinjenega plina). Kako odgovarjate na te očitke?

Zemeljski plin ima (na enoto plina, to je m³) nižjo kurilnost kot UNP - približno 3x nižjo. Ima pa zemeljski plin (na enoto plina, to je m³) tudi bistveno nižjo ceno - približno 4x nižjo. Če sedaj oba energenta spravimo na isto osnovo oz. energijsko enoto (to je EUR/kWh), vidimo, da je ta razlika v ceni okoli 30%, v prid zemeljskemu plinu, seveda.

Voda za kavo (pri uporabi UNP-ja) je verjetno res prej zavrela, vendar je razlika v porabljenem času tako majhna, da ni omembe vredna.

Kolikšna je vrednost naložbe v plinifikacijo Trzina in kolikšne koncesijske dajatve ste plačali občini?

V plinifikacijo občine Trzin smo do 31.12.2007 vložili 2.393.000,00 EUR. Občini Trzin plačujemo koncesijsko dajatev v rokih in v zneskih, določenih s koncesijsko pogodbo. Koncesijska pogodba je javni dokument, in je na vpogled dostopna na Občini Trzin, tam pa lahko dobite tudi informacije o plačanih koncesijskih dajatvah.

Zapeljimo se skupaj

Naše društvo nujno potrebuje nov kombi

Društvo paraplegikov ljubljanske pokrajine je sorazmerno velika invalidska organizacija, ki deluje v javnem interesu ter združuje najtežje telesno prizadete invalide - paraplegike in tetraplegike - vezane na uporabo invalidskega vozička. Sodeč po anketah članov je gibalna oviranost, ki je sicer ostalim ljudem najbolj očitna, šele na četrtem mestu: za inkontinenco vode, inkontinenco blata ter okrnjeno spolnostjo - posledicami, ki povzročajo večje travme in imajo bolj dramatičen vpliv na samoza-vest. Našo invalidnost so povzročile predvsem prometne nesreče, razni padci, delovne nesreče, bolezni in operacije hrbtenjače.

V Društvu paraplegikov ljubljanske pokrajine imamo trenutno 320 članov, ki živijo na območju 38 občin osrednje Slovenije. Glavna naloga društva je članom nuditi pomoč pri sprejemanju invalidnosti, reševanju arhitekturnih ovir, adaptacijah življenjskega okolja ter iskanju rešitve za nadaljnjo zaposlitev. Hkrati ima društvo redne programe, ki lajšajo bivanje, ohranjajo telesno kondicijo..., organiziramo razna

srečanja in še kaj. Trudimo se, da svojim članom nudimo kar največ, kar potrebujejo po težki travmi, ko se jim življenje obrne na glavo, to je da se ponovno vrnejo v normalne družbeno-življenjske tokove in sanirajo te težke posledice.

Delujemo na socialnem, strokovnem, rehabilitacijskem, športno-rekreativnem in kulturnem področju. Z dvema kombijema članom omogočamo različne prevoze: od zdravstvenih storitev do raznovrstnih aktivnosti društva in druge vsakodnevne življenjske potrebe - tudi take, za katere bi morala poskrbeti država! Ob tem naj povelimo, da je za nas, ki smo težko gibalno ovirani, najbolj primeren prevoz s kombijem, ki ima ustrezno klančino.

Toda naša dva kombija neusmiljeno nabirata leta in kilometre. Novejši ima pet let in 250.000 km, štirinajst let staremu fordu pa junija zaradi varnosti ne bomo več uspeli podaljšati registracije. Zato za nometeno delovanje in realizacijo vseh programov nujno potrebujemo novo kombinirano vozilo. In ker nam »socialna država« ne more pomagati, smo primorani iskati dru-

ge rešitve. Rešitve v obliki donacij občin, kjer živijo naši člani, donacij delovnih organizacij in podjetnikov, dobrih ljudi ter izkupičkov dobrodelnih prireditev.

V ta namen smo v petek, 1. februarja, ob 19. uri v dvorani Komunalnega centra v Domžalah organizirali dobrodelni koncert - ZAPELJIMO SE SKUPAJ, na katerem so nastopili znani slovenski estradni umetniki in priznani narodno-zabavni ansambli. Izkupiček, približno 5.000 Å, bomo seveda namenili nakupu novega kombija, vendar pa je to še precej skromna vsota, zato moramo z zbiranjem denarja nadaljevati. Prispevke za kombi zbiramo na TRR: 03170-103169118 - sklic 1000. Vsi bralci vljudno vabljeni!

Mirjam Kanalec

www.onger.org
dnevno sveže
planinske novice

Onger - prvič poseljen pred približno 6000 leti

Sproračunskimi sredstvi občine Trzin in veliko podporo župana, g. Toneta Peršaka, smo v oktobru minulega leta na Ongru zakoličili in izkopalni 3 sonde. Delali smo od 16. do 19. oktobra in od 23. do 29. oktobra. Izkopavanje sem za Medobčinski muzej Kamnik vodila podpisana, skupaj z ekipo podjetja Arhej d.o.o. iz Sevnice. Lokacije sond smo izbrali glede na naravne (kotanje, vrtače, naravni robovi naselbine, relief) in antropogene danosti terena (umetno terasiranje in izravnave terena). Drug kriterij za sondiranje so nam bila soglasja lastnikov parcel, tretji pa gostota najdb iz ekstenzivnega arheološkega površinskega in podpovršinskega pregleda, ki ga je leta 2006 skupaj z muzejem opravilo podjetje PJP d.o.o. iz Slovenske Bistrice. Na tem mestu se vsem lastnikom izkopanih parcel, t.j. gospe Verici Pivk ter gospodoma Marjanu Habatu in Janezu Pernetu, zahvaljujemo za dovoljenje za sondiranja, saj so s tem omogočili vpogled v doslej neznane arheološke naselbinske plasti na Ongru in pomembno prispevali k razjasnitvi nekaterih neznank. Velika zahvala pa gre županu, g. Tonetu Peršaku, saj se brez njegovega posluha, razumevanja in zanimanja za krajevno zgodovino in preteklost tovrstna izkopavanja ne bi nikoli zgodila. Vsem iskrena hvala.

Slika 1: Položaj sonde I na Ongru (foto: R. Urankar)

Slika 2: Najvišji plato ongerske naselbine, položaj sond II in III (foto: R. Urankar)

SONDA I (slika 1) je bila locirana na spodnjo teraso, na vzhodni strani Ongra, tik nad podružnično cerkvijo sv. Florjana. Ležala je na nadmorski višini 356 m in hkrati predstavlja najnižji del naselbinskega območja nasploh. Merila je 2x4 m.

SONDI II in III (slika 2) smo zakoličili na najvišjem platoju hriba, na nadmorski višini 377 in 378 m. II sonda je merila 2x2 m, tretja pa 1,5x1,5 m. Vse tri sonde so dale pozitivne rezultate in so bile, kot rečemo v arheološkem izrazoslovju - polne. Sondi II in III sta bili bolj plitvi, manjših dimenzij, zato je bilo tudi najdb manj. Navadno se največ sprememb dogaja na vrhu naselivitvenega

prostora, kjer se teren ravna in drugače preoblikuje krajina. Na t.im. arheološke plasti delujejo tudi naravni dejavniki, kot so erozija, spiranje, denudacija idr. Kljub temu smo našli tudi v omenjenih sondah zadostno število arheoloških artefaktov, ki potrjujejo močno prisotnost človeka na tem področju v času zgodnjega srednjega veka in v prazgodovini. Sonda I pa je presenetila z globino, količino, starostjo in odkrito arhitekturo. Med ostanki preteklih tisočletij je največ odlomkov keramičnih posod, nekaj je kamenih odbitkov, našli smo tudi železen nož, nekaj svitkov, ogromno hišnega ometa-lepa in tudi krajec iz 1916. leta. Keramika je bila zaobljena in koščki so bili v zgornjih plasteh izjemno majhni (velikosti 1x1-2x2 cm). V spodnjih plasteh pa nas je prijetno razveselilo odkritje ostankov verjetno kar dveh objektov iz različnih časovnih obdobj. Na eni strani (v kv. 1) smo dobili ostanke vkopov za nosilno bruno verjetno neolitske stavbe, na drugi strani (v kv. 2) pa smo našli prave ostanke zoglenelih kolov, dveh vertikalnih (iz enega smo vzeli vzorec za radiokarbonsko analizo) in dveh horizontalnih kolov. Lep in zogleneli ostanke kolov predstavljajo ostanke prazgodovinske hiše, ki se je podrla v večjo jamo (slika 3).

Najstarejše sledi prisotnosti človeka na Ongru datirajo v čas pred 6000-6500. Nekje v času med 4500 in 3800 pr.n.št. so si takratni »Trzinci« na Ongru postavili prvo naselbino - oz. verjetno nekaj hiš - dele konstrukcije ene smo našli v sondi I. Prvotni naseljenci so hrib izkoriščali v veliki meri za poselitev za gradnjo primer- nih platojev - teras, ki so jih tudi dodatno izravnali.

Glede na število teras in njihovo velikost ongrska naselbina vsaj na prvem pomolu ni mogla biti zelo gosto poseljena, saj za večje število objektov preprosto ni prostora..

Sl. 3: Ostanke verjetno dveh prazgodovinskih hiš, na spodnjem delu vkop za nosilno bruno lesene konstrukcije verjetno neolitske hiše, na zg. delu ostanke pogorišča bronastodobnega objekta. (Foto: M. Gregorič)

Slika 4: Fragmenti najstarejše lončenine okrašene z vrezi in odtisi nohtov značilnimi za mlajšeneolitske posode

Mlajši neolitik -kamena doba, je čas, ko je obravnavano območje po zadnjih raziskavah precej dobro poseljeno. Ongru sočasno po-

Slika 5: Ostanke hišnega ometa - lepa z dobro vidnimi odtisi kolov in zaglajeno stranjo, ki je gledala v notranjost hiše (foto: J. Železnikar)

seljene so višinske naselbine na kamniškem Malem gradu, na Kratni nad Kamnikom, Kriškem gradu, Homškem hribu, verjetno tudi na Šumberku, Na mahu pri Brdu pri Ihanu in Gradišču nad Zg. Dobenom idr. Sočasno s hribi in manjšimi vzpetinami so v istem časovnem horizontu poseljene tudi plodne ravnice: Dragomelj, Resnikov prekop na Barju idr. Poznamo tudi nekaj jamskih najdišč. Nekje v bronasti dobi (točneje časovne okvire bomo dobili po rezultatih analize oglja) so si takratni prebivalci

današnjega ongrskega hriba tu ponovno postavili svoja bivališča. V sondi I odkriti del hiše je pokazal, da so bile hiše prebivalcev hriba lesene. Stene so bile narejene iz vertikalnih kolov, prepletanih s protjem in zamazane z ilovico (slika 5).

Odbitki in orodja so pretežno iz zelenega tufa in črnega ali sivega roženca (Verbič, T., Poročilo o geološkem pregledu arheoloških sond na Ongru nad Trzinom, Ljubljana, oktober - november 2007). Nekatere kamnine za izdelavo orodij so nekdanji nase-

Slika 7: Plastična rebra razčlenjena z odtisi prstov z bronastodobnih posod (foto: J. Železnikar)

ljenci verjetno črpali v bližnji okolici. V bližini Trojanska na Dobenu so geologi odkrili siv ploščat apnenec s polami črnega roženca in rdeči in sivi ploščati apnenec s tankimi vmesnimi poskrilovljenimi lapornimi lezikami. (Ramovš, A., V: Stražar, Mengeš in Trzin skozi čas, 1993, 15-22). Tod so si verjetno našli osnovno nahajališče surovin za izdelavo kamenih artefaktov. Ohranjeni fragmenti bronastodobnih posod kažejo bolj skromno podobo. Redki so držaji in ročaji loncev in skled, okras je omejen na z odtisi prstov razčlenjena in nerazčlenjena plastična rebra (slika 7), ustja so praviloma ravna ali močno izvihana. Med ostalimi najdbami velja izpostaviti dva kamna, ki verjetno pripadala delom žrmlja (ročni mlin za trenje žit) in pridobivanje moke in terilnika za žrmlje.

Najmlajše so najdbe, ki sodijo v zgodnji srednji vek. Okrasje na posodju je omejeno na valovnice ali horizontalne vrezane linije. Ustja so preprosta, izvihana, lončenina pa je luknjičava in milnata na otip.

Zaključek

Prvotne in tudi kasnejše naselbine na Ongru verjetno niso bile obdane z obzidjem ali zemljenimi nasipi, vsaj v večjem delu hriba ne. Predvsem vzhodna in južna stran Ongra sta močno prepadni, in za poselitev povsem neprimerni. V podnožju zahodnega dela hriba so močvirnate Mlake, ki so jih prvotni naseljenci zagotovo izkoriščali za lov in komunikacije. Na vrhu hriba na tem delu so številne naravne kotanje in vrtače, ki so same po sebi služile za branjenje prostora, po drugi strani pa so lahko predstavljale ograde - obore za živali. Na severu se je naselbina verjetno razprostirala od črte trzinskega kamnoloma. Na terenu je dobro viden edini »morda umetno« zavarovan nasip, ki ga tvorijo v pravilno linijo postavljeni večji in manjši sklani balvani in samice, ki sicer brez kakšnega reda tvorijo zidu podobno oviro. Severno od te pregrade je večja vrtača, teren pa se zoži do te mere, da prostora za poselitev ni več. Po krajši zožitvi pa se proti Jabljam, nad vasjo Zastrano, dviga lep izravnani plato, na katerem je spričo bližine poznoantične rimske vile v Loki pri Mengšu bila mogoče sočasna

naselbina, morda prazgodovinsko, Ongru pripadajoče grobišče... ali pa poznoantično (morda) tudi pribežališče?

Na hribovitem kraškem dobenskem svetu sicer ni stalnih studenčnih vodnih virov. Nekdanji prebivalci naselbine so verjetno uporabljali kapnico, po pričevanju domačinov pa je bila Pšata še v 19. stoletju pitna, tako da so jo uporabljali za kuho in pitje, ter šele kasneje začeli z gradnjo vodnjakov.

Onger z novimi dognanji pridobiva na pomenu tako v arheološki stroki kot sicer. Z neolitskimi najdbami se uvršča v krog bližnjih višinskih in nižinskih naselbin ter dopolnjuje poselitveno sliko v času sredine 5.- 4. tisočletja pr. n. št. Bronasta doba se je pri nas začela nekje na prelomu 3. v 2. tisočletje. Kam natančno smemo postaviti ostanke ongrske hiše (bo, upam, pokazala analiza C14).

Med poznobronastodobnimi oz. zgodnje železnodobnimi naselbinami v okolici poznamo npr.: Šentvid nad Ljubljano, Tabor nad Črnučami, Soteški hrib ali Oljsko goro nad Šentjakobom ob Savi, Ajdovščino pri Dolu, Gobavico, Gobnik na Rašici, Gradišče na desni strani ceste proti Loki, Dobeno in še vrsto drugih, ki še niso raziskane in prav tako ne ravno dobro časovno umeščene. Dolej znana bronastodobna naselbina iz bližnje okolice je bila v Dragomlju, posamične najdbe v ravninskih Domžalah (bronasto bodalo in igla) iz časa okoli 1500 pr.n.št. ter Ihanu (bronasta sekira-dleto?) pa sodijo verjetno v isti časovni horizont kot »naša hiša«. Slovanske najdbe poznamo iz Mengša (9.-10. stoletje), kjer je bilo večje grobišče, prav tako iz Radomelj (Hudo), v zgodnjo

fazo slovanske naselitve pa datirajo najdbe iz dragomeljske naselbine (6/7.-9. stoletje), če se omejimo samo na obravnavan prostor. Neko življenje je na hribu v zgodnjem srednjem veku nedvomno bilo. Na južnem podnožju, na območju imenovanem Žale, kjer je domačin pri gradnji hiše naletel na skelet (domnevno brez pridatkov), pa kaže, da so zgodnesrednjeveški prebivalci hriba tedaj morda imeli svoje pokopališče. Skratka, Onger je s svojimi bogatimi najdbami pokazal in dokazal, da je v davni preteklosti večkrat ponudil svoje zavetišče predhodnikom današnjih Trzinčev. Njegova lega je več kot ustrezna za nadzor celotnega Mengeškega polja. Preglednost s hriba je velika, njegova vzhodna stran pa primernejša za gradnjo bivanjskih objektov. **Janja Železnikar**

Četrto stoletje planinskega društva

Pred 25 leti, 10. februarja 1983, smo Trzinci napolnili dvorano kulturnega doma, da bi ustanovili svoje planinsko društvo. Moram reči, da je bilo takrat navdušenje za planinsko društvo izjemno, saj smo za registracijo novega društva na upravni enoti potrebovali 10 podpisnikov ustanovne listine, mi bi jih pa lahko imeli kar kakih 50. Nazadnje smo naredili izbor in le del tistih najbolj zagretih, ki so podpirali ustanovitev, se je lahko podpisal na ustanovno listino, ki jo je na poseben papir narisal takrat uradni oblikovalec društva, Jože Cof, jaz pa sem napisal nekaj izbranih besed, ki so govorile o tradicionalni zavezanosti Trzinčev planinstvu.

Pravzaprav je društvo kot sekcija delovalo že eno leto prej. Sekcijo smo ustanovili na pobudo predsednika tedaj zelo zagnanega Športnega društva Partizan Trzin, Petra Levca, ki je želel, da bi planinci delovali v sklopu športnega društva.

Ker nas je takrat zelo veliko Trzinčev delovalo v planinskem društvu Janeza Trdine iz Mengša, je jedro novih članov društva prišlo prav iz tega sosednjega društva, nekaj pa jih je bilo prej tudi članov planinskega društva Domžale in planinskih društev iz Ljubljane ter drugih krajev Slovenije. Trzin se je namreč ravno takrat širil z novimi priseljenci, ki so želeli v Trzinu »pognati korenine«, in prav planinsko društvo je bila dobra možnost na tej poti. Da pa s svojo odločitvijo, da gremo na svoje, ne bi preveč škodovali mengeškemu planinskemu društvu, saj nas je bilo kar nekaj v vodstvu društva, smo se dogovorili, da bomo eno leto delovali tudi kot sekcija PD Janeza Trdine Mengeš. Eno leto smo bili tako kar dvakrat sekcija: sekcija športnega društva in sekcija mengeškega društva.

Po enem letu pa je le nastopil čas, da gremo na svoje. Na ustanovni sestanek smo povabili tudi prof. Tineta Orla, ki pa se nam je zaradi zadržanosti opravičil, vendar pa je na kasnejše občne zборе rad prihajal in nas je bodril. Zanimivo je, da je imel prof. Orel, prav gotovo najvidnej-

ši planinec med Trzinci, en dan pred ustanovitvijo društva rojstni dan.

Na občnem zboru smo sprejeli delovni načrt društva, ki je predvideval, da bomo imeli vsak mesec vsaj en voden izlet, in da bomo v življenju Trzina prisotni tudi drugače. V prvem obdobju smo tako pripravljali tudi planinske piknike, družabna srečanja in tudi drugače opozarjali nase. Ob koncih leta smo tiskali društvene koledarje, ki smo jih raznašali po hišah, poskrbeli pa smo tudi za društvene klobučke, značke in majice. Pomagali smo drugim društvom in pogozdovali okolico Trzina. Večkrat smo šli tako na delovne akcije na planino Pri jezeru, kjer so planinci Viatorja obnavljali pogorelo pastirsko kočo, od planinskega društva Kranj pa smo prevzeli v upravljanje planinske poti na Krvavcu. Največja težava društva je bila ta, da nismo imeli svojih društvenih prostorov. Upravni odbor društva in njegovi odseki so se največkrat sestajali v sejni sobi krajevne skupnosti, neredko pa smo sestankovali tudi v gostilni pri Narobetu in še večkrat v Loki pri Markunu.

Društvo je v 25 letih doživljalo boljša in slabša obdobja, na njegovem krmilu se je izmenjalo več predsednikov, vendar je bilo društvo ves čas prepoznavno, in so za njegovo dejavnost vedeli tudi drugi planinci. V zadnjem obdobju društvo vodijo predvsem mlajši člani, ki so izpeljali celo vrsto odličnih akcij. Vsako leto pripravijo zelo kakovosten mladinski planinski tabor, lahko pa se pohvalijo tudi z zelo dobrimi rezultati na državnih tekmovanjih Mladina in gore. Izdali so celo vrsto biltenov in drugih propagandnih gradiv, s katerimi opozarjajo nase, zelo dobra in kar precej obiskana pa je tudi spletna stran društva. V zadnjem času so še zlasti zadovoljni z delovanjem plezalnega odseka, ki že združuje nekaj dobrih športnih plezalcev.

V četrto stoletje se je v zapisnikih društva nabralo marsikaj zanimivega, med drugim pa smo Trzinci lahko ponosni, da so člani društva obiskali tudi številna tuja gorstva, med drugim tudi najvišji vrh Afrike, Kilimandžaro, na Grenlandiji pa je celo vrh z imenom Trzinski vrh, ki je tudi višji od Triglava.

Spomini in razmišljanja ob jubileju planinskega društva

Na jesen leta 1982 so bile priprave na ustanovitev trzinskega planinskega društva v polnem teku. Preraslo naj bi iz samostojne sekcije, vezane na PD Janeza Trdine iz Mengeš, ki je že med letom organizirala več izletov in se tudi organizacijsko preizkušala. V te priprave sem bila vključena tudi sama in se na povabilo Mira Štebete, Jožeta Štiha, Petra Levca in drugih znašla v tajniški funkciji, ki sem jo v društvu potem opravljala slabih dvajset let. Pred ustanovnim občnim zborom 9. 2. 1983 smo se najdlje ukvarjali z imenom društva, za kar je bilo na voljo kar nekaj predlogov. Ime društva - Planinsko društvo Onger Trzin, ki po planinsko povezuje kraj, je bilo sprejeto soglasno.

Takrat, pred petindvajsetimi leti, se je moralo »zgoditi novo društvo« v Trzinu. Prebivalstvo se je podvojilo. V Mlakah si je večina že uredila svoje domove, Trzin je imel prvi vrtec, popolna osemletka je bila realnost. Krajanji smo se spoznavali preko otrok. Potrebovali smo novo društvo, pa ne katerokoli - ampak planinsko. V tradicionalna trzinska društva - kulturno, gasilsko, strelsko, športno, so sicer začeli prihajati posamezniki tudi iz Mlak. Prostor za množičnejšo

vključitev v društveno in družabno življenje kraja pa ni bil dovolj odprt. Takrat je bilo prav planinstvo tisto, ki je lahko zadostilo željam in hotenjem po množičnejšem udeleževanju v sožitju z naravo. Zanimivo je, da so stanovalci Bergantove ulice sami organizirali ulična srečanja in se kot prvi množično vpisali med trzinske planince.

Skratka - srečala so se hotenja krajanov in sposobnost sekcije in prvega vodstva društva, ki je znalo že na začetku v svoje vrste vključiti kar 604 člane. Obenem je bilo sposobno organizirati številne odseke, ki društvo sestavljajo še danes.

Imeli smo našega rojaka prof. Tineta Orla, spodbujevalca, soavtorja in urednika številne planinske literature ter dolgoletnega urednika Planinskega vestnika. Imeli smo in imamo vzornika za širjenje planinske kulture in planinske vzgoje. Društvu mu je v drugem letu delovanja podelilo naziv časnega člana, deset let kasneje uredilo spominsko sobo v planinski hišici v Trzinu, na ulici Rašiške čete, kjer je tudi sedež društva. Ime Tineta Orla nosi naša Krajevna knjižnica.

V petindvajsetletnem obdobju vsakega društva so zagotovo vzponi in padci, menjajo se generacije, nastajajo nova društva, nove oblike preživljanja prostega časa, društvenega in družabnega življenja. Po ustanovitvi občine Trzin v letu 1998/99, ko so se ustanovila številna nova društva in opredeljevala svoj delokrog, privabljala simpatizerje in si nabirala članstvo, je tudi PD Onger doživelo določeno krizo. Bil je vtis,

Novo staro vodstvo pri planincih

Točno na 25. obletnico ustanovitve društva, 10. februarja, kar je tokrat pomenilo, da je bilo to v nedeljo, so imeli člani planinskega društva Onger Trzin svoj redni letni občni zbor. Ni jih bilo prav dosti, vseeno pa je bilo iz poročil, kar je poudaril tudi predsednik meddruštvenega odbora planinskih društev bistriškega območja, ki je zborovanje pozdravil tudi v imenu osrednje planinske organizacije, razbrati, da je društveno življenje kar pestro in bogato. Poročila predsednika društva in načelnikov posameznih društvenih odsekov so potrjevala, da ima društvo kar razvejano dejavnost, posebej pa so veseli, da se društvo lahko pohvali, da je po več sušnih letih lani članstvo v njem le spet začelo naraščati. Lani so pripravili kar lepo število zanimivih izletov, še zlasti uspešni pa so bili pri delu z mladimi. Spet so za najmlajše pripravili uspešno planinsko šolo, ki so jo popestrili z vrsto prijetnih izletov, v poletnih mesecih pa so pripravili tudi mladinski planinski tabor. Veseli so, da je dobro zaživel tudi športno plezalni odtok, mladi predstavniki društva pa so se spet dobro odrezali na državnem tekmovanju Mladina in gore, kjer so zasedli odlično četrto mesto. Društvo se lahko pohvali tudi z dobro urejenimi potmi na območju Krvavca, ki jih vzdržuje, težave pri tem pa jim povzročajo gorski kolesarji, za katere je večina članov društva prepričanih, da ne sodijo na gorske poti nad gozdno mejo, čeprav jih je zdaj osrednja planinska organizacija vzela pod svoje okrilje. Markacisti so tudi povedali, da so jim v zadnjem času predstavniki občine in drugih organizacij zaupali tudi nekatere gozdne poti na njihovem domačem območju, se pravi po vzpetinah nad Trzinom. Na društvu se lahko pohvalijo tudi z dobro oblikovano in tudi kar precej obiskano spletno stranjo, kjer se planinci in njihovi so-

Delovno predsedstvo zbora.

mišljeniki dokaj pogosto oglašajo na tamkajšnjem spletnem forumu, društvo pa je zastopano tudi v nekaterih glasilih, ki pokrivajo planinsko ali pa lokalno dogajanje. Pred kratkim so člani društva sodelovali tudi pri postavitvi razstave o prvem častnem članu društva, znamenitem planinskem in kulturnem delavcu prof. Tinetu Orlu.

V tem letu na društvu že kar dosti skrbi posvečajo pripravam na letošnje praznovanje četrtoletnice obstoja društva. Predvidoma v novembru bodo pripravili slavnostno akademijo, načrtujejo pa še več drugih prireditev. Med drugim bodo v kratkem izdali tudi društvene spominske znamke in nove društvene plakate.

Na zboru so potrdili tudi novo, v glavnem že dosedanje vodstvo društva - pri tem bodo o tem, kdo bo zasedel nekatere od položajev v upravnem odboru društva, odločali naknadno kar v upravnem odboru samem. Ob koncu občnega zbora so sprejeli tudi letošnji delovni načrt in potrdili višino letošnje društvene članarine. Po končanem uradnem delu srečanja so se udeleženci zborovanja zadržali v prijateljskem klepetu ob prigrizku in osvežilnih pijačah.

kot da ni prostora za vse, da gre za obstoj enega na račun drugega, da se dejavnosti prekrivajo, da ni mogoč dogovor o sodelovanju. Zadeve se normalizirajo, pota sodelovanja so vedno pogostejša.

Planinsko društvo Onger Trzin praznuje četrto stoletja. Kot aktivna članica, sedaj simpatizerka, ocenjujem, da je bila njegova pot uspešna; aktivno in vidno je doma in v planinski organizaciji Slovenije. Če le izpostavim dvoje svojih pogledov za takšno oceno.

Neprekinjena in strokovna skrb za mlade člane, ki so se preko mladinskega odseka v vsem obdobju kalili na taborih, planinskih šolah, tekmovanjih v planinskem znanju in se uvrščali na sam slovenski planinski vrh.

Vsakokratno vodstvo društva je to področje dela štelo med poglavitne naloge in kot pogoj za obstoj in razvoj društva.

Planinsko društvo Onger Trzin je eno tistih, ki si je s skrbnim zbiranjem dokumentacije za vsa področja delovanja, obširni publicistični dejavnosti ipd. ustvarilo izredno bogato dokumentacijo, na kateri je in nadgrajuje svojo prepoznavnost in prepoznavnost kraja preko sodobnih oblik obščanja in informiranja. V tem pogledu je lahko vsem nam za zgled. Marsikomu se zdi tovrstna dejavnost društev manj pomembna, vendar ko pišemo zgodovino, lahko sežemo v bogato dokumentacijsko in informacijsko »omaro«.

Žal pa mi je, da v planinskem društvu ni

smo izkoristili priložnosti, ki nam je bila položena v dlani, in postavili planinske hišice kot razgledne točke na Ongru. Če bi takrat to storili, bi verjetno ohranili hrib Onger, ki v nedrju skriva našo zgodovino, v naravnejši podobi.

Premalo smo se zavedali in se še danes ne zavedamo dediščine na področju planinstva, ki nam jo je zapustil prof. Tine Orel in njegovi bližnji.

Tu ne mislim samo na planince, ampak vse nas, ki bi lahko in morali zapuščino našega rojaka kot pomembno dediščino predstavljati tudi obiskovalcem.

Jubilejno leto PD Onger se šele začena, in še bo čas za zapis spominov na katerega zanimivejših dogodkov. **Jožica Valenčak**

Mladi trzinski planinci zopet med najboljšimi

Vsi dobro vemo, da je planinstvo ena izmed najlepših aktivnosti v naravi. Nič ni lepšega kot po večurni hoji osvojiti vrh, se ozreti naokoli in uživati v čudovitem razgledu, napolniti »baterije«, lepa doživetja na planinskih potepanjih pa nam ostanejo v spominu celo življenje. Trzinci že dolgo časa vemo, da obstaja tudi tekmovanje Mladina in gore (MIG), ki jih organizira Mladinska komisija pri Planinski zvezi Sloveniji in so namenjena mladim planincem, da se izkažejo pri poznavanju planinskih vsebin. Da ne bo kdo mislil, da ti mladi tekmovalci vedo edino, kaj morajo s seboj vzeti na turo, in da morajo imeti obute planinske čevlje, in ne superge. Trdno sem prepričani, da se ti otroci znajo bolj varno obnašati v gorah kot marsikateri pohodnik, ki le sem ter tja slučajno zai-
de v gore.

Trzinci imamo na tekmovanjih MIG že kar lepo tradicijo, saj smo v dobrem desetletju kar trikrat zmagali na državnem tekmovanju, osvojili 2. in tudi 3. mesto. Z rezultati pa nas niso razočarali tudi na letošnjem, že 19. državnem tekmovanju MIG, ko so Jaka in Matevž Peternel, Gašper Pevec in Aljaž Pavšek osvojili odlično 4. mesto. Rezultat pa ni prišel kar sam po sebi, saj so se prve priprave na tekmovanje pričele že pred dvema letoma, ko so fantje opravili tečaj iz poznavanja vsebin Planinske šole, ki je zajemal zaokroženo vsebinsko poznavanje zgodovine planinstva, prve pomoči, poznavanja in varstvo gorske narave, planinske opreme itd. Prav tako pomembno vlogo pri pripravah na tekmovanje igrajo tudi planinski izleti, ki so jih fantje opravili v okviru Planinskega društva Onger Trzin, in seveda tudi obiski gora v spremstvu njihovih staršev. Na ta način se teoretično znanje, ki si ga otroci pridobijo na planinskih krožkih, prenese še v prakso.

Kot veste, ima vsaka resna ekipa tudi svoje

ime. Naša planinska skupina pa ima prav posebno ime, in sicer se imenuje »Nore krave«. No, marsikdo ve, da to ime izvira iz začetka ustanovitve planinske skupine in smo ga obdržali in vzeli za svojega, zdaj pa že nekaj časa nastopamo pod tem imenom. Ker je zanimanje za tekmovanje MIG zelo veliko, se morajo ekipe najprej v začetku novembra kvalificirati na državno tekmovanje. Za osrednjeslovensko območje je regijsko tekmovanje v šolskem letu 2007/2008 potekalo v Črnomlju, kjer so »nore krave« dosegle 10. mesto ter se tako uvrstile na državno tekmovanje. Vsi smo takrat vedeli, da na državnem tekmovanju lahko dosežemo dober rezultat in da smo lahko boljši kot v lanskem letu, ko smo dosegli 9. mesto. Sledila sta dva meseca intenzivnih priprav na državno tekmovanje, ki je potekalo 12. januarja 2008 v Škofji Loki. Prvi del tekmovanja je potekal v obliki pisnih testov, ki so jih fantje pisali z odlično, saj so bili najboljši po pisnem delu tekmovanja, in so se uvrstili med šest najboljših ekip, ki so se pomerile v velikem finalu.

Veliki finale poteka pred publiko v obliki kviza. Ekipa, ki pravilno odgovori na največ vprašanj, se lahko začne veseliti velikega uspeha. Nervoza pred finalom je bila kar velika, vendar so se Jaka, Matevž, Gašper in Aljaž uspeli skoncentrirati, saj so že takoj naj začetku finala pokazali, da je njihovo znanje zares obsežno. Že po drugem vprašanju so prevzeli vodstvo. Vodili so vse do vključno 7. vprašanja, nato so ga malce »pobiksali« pri vprašanju iz poznavanja prve pomoči, naslednje vprašanje, ki se je nanašalo na poznavanje Škofjeloškega hribovja, pa jih je dotolklo. Nič zato, na koncu so v zelo izenačenem finalu osvojili 4. mesto in dokazali, da Trzinci nismo kar tako. Zmaga na 19. državnem tekmovanju MIG pa je odšla v Podnanos, kjer bodo v šolskem letu 2008/2009 gostili jubilejno, 20. državno tekmovanje MIG. Iz Škofje Loke smo se tako dobre volje odpravili proti Trzinu, v mislih pa smo že imeli naslednje tekmovanje MIG, kamor bomo odšli izboljšat letošnji rezultat.

Boštjan Kralj

Vodja ekipe Nore krave

Počitnice trkajo na vrata

Kdaj se pravzaprav začnejo priprave na počitnice? Je to takrat, ko začnete pakirati kovčke? Ali pa je to takrat, ko začnete izbirati v katalogih, kam bi se podali? Morda je to že takrat, ko se med delovnim časom zasanjano zazrete v strop in pomislite na rajski otoček v Indonezijskem otočju, kjer bi lahko poležavali? Enega od odgovorov na ta vprašanja bi vam prav gotovo znali dati ljudje, ki delajo v turizmu: turistični delavci, ponudniki hotelskih namestitev in gostinci, avtobusni prevozniki ... Povedali bi vam, da turistična sezona traja celo leto, sezonski poletni turizem pa se pravzaprav začne dogajati že pozimi. In tako je konec januarja, natančneje pa med 24. in 27. januarjem, potekal sejem Turizem in prosti čas, ki ga podjetje Gospodarsko razstavišče šteje kot največji turistični sejem pri nas. Sejem je bil resnično velikega formata, saj je 542 razstavljalcev iz 25 držav zavzelo skorajda vse dvorane na gospodarskem razstavišču. Predstavili so se v štirih sklopih, in sicer v borzi poslovnega turizma SIMEX, v sklopu Turizem in prosti čas, v Festivalu kamping & karavaning ter v Salonu plovil. V dvorani, ki je bila namenjena turizmu in prostemu času, se je poleg običajnih razstavljalcev, kot so terme, turistični centri, turistične agencije, predstavljalo kar nekaj turističnih društev, med njimi tudi trzinsko Turistično društvo Kanja.

Že tradicionalno so Trzin predstavljali naši rezbarji, ki so štiri dni neumorno klesali svoja umetniška dela iz lesa, na ogled pa so bila tudi druge umetnine izpod njihovih dlet in nožičev. V soboto, 26. januarja, pa je bil za trzinske turiste najbolj živahen dan, saj so se širši množici s prikupnim programom predstavili otroci folklorne skupine osnovne šole Trzin, pod vodstvom mentorice Ane Lončar. Obiskovalci pa so lahko na trzinski stojnici pozkusili pristne trzinske dobrote, kot so trzinska klobasa, domači kruh in domači piškoti. Tisti obiskovalci sejma, ki so se ustavili pri Trzincih, so se s prostovoljkami trzinskega turističnega društva pogovarjali o tem, kam na dobro kosilo in katere prireditve obiskati v Trzinu. Seveda pa so lahko s seboj za spomin vzeli tudi kakšno zloženko o našem kraju. Vsak, ki je sejem obiskal, ve, da je bilo na njem res živahno, in da si nanj lahko prišel s praznim želodčkom in žejen, odšel pa si sit, odžegan in z dvema vrečkama najrazličnejših katalogov. In seveda s polno glavo načrtov, kje preživeti svoj prosti čas in letne počitnice. Nasvetov in namigov za potepanja tako po Sloveniji kot v tujini je bilo na sejmu več kot dovolj, in upamo, da bo katerega od obiskovalcev sejma zaneslo tudi k nam.

Mateja Erčulj

Trzinski orientacisti aktivni tudi čez zimo

Člani Orientacijskega kluba Trzin tudi zimске vikende preživljamo aktivno. Šola orientacije, ki naj bi imela po prvotnem načrtu zimski premor, se zaradi velikega interesa tečajnikov nadaljuje tudi v tem času. Tako treningi še naprej potekajo ob petkih popoldan v telovadnici osnovne šole Trzin.

Glavni čar letošnje zimske sezone in hkrati tudi dodatna motivacija za tečajnike pa je »Zimska liga«, ki poteka pod okriljem Orientacijske zveze Slovenije. V okviru Zimske lige je tako v okolici Ljubljane skoraj vsak vikend organizirano tekmovanje v orientacijskem teku. Tako imajo naši novi (in stari) člani obilo priložnosti, da svoje orientacijsko znanje izpopolnjujejo tudi v zimskih dneh (čeprav o kakšni klasični zimi tudi letos ni ne duha ne sluha). Zimska orientacijska liga je hkrati potrdila, da naši novi upi sploh niso od muh! Na praktično vseh tekmah Zimske lige, na ka-

Obvestilo

V januarju, natančno v torek, 29. januarja 2008, so se v društveni sobi PRVIČ zbrali tisti člani Društva upokojencev Žerjavčki Trzin, ki želijo pridobiti osnovno znanje iz angleškega jezika. Če je morda še kdo, ki bi se želel pridružiti tej skupini, naj pride v torek dopoldne ob 10.00 v prostor društva na Mengeški (v prvo nadstropje).

DOBRODOŠLI!

terih so sodelovali, so naši mladi orientacisti posegli po najvišjih mestih v svoji kategoriji. Tako so se med prvo trojico uvrščali Martin Špendl, Maj Hrovat, Lara Jerman in Katja Špendl, Ula Dremel in Filip Jakob Špendl pa sta bila temu cilju že povsem blizu. Največji ekipni uspeh so naši tečajniki dosegli na orientacijski tekmi po Šumberku, kjer so se na koncu med prvo peterico uvrstili kar štirje novi člani OK Trzin.

Ob tej priložnosti naj vas posebej opozorimo, da bo zaključek letošnje Zimske lige prav v našem Trzinu, kjer bo 1. marca Ori-

entacijski klub Trzin organiziral finalno tekmovanje omenjene lige. Startno-ciljni prostor bo v bližini športno-rekreacijskega centra; prvi štart bo predvidoma ob 11h. Vsi Trzinci ste prav prisrčno vabljeni, da pridete in bodrite naše mlade upe, seveda pa bomo zelo veseli, če se boste še sami poskusili v orientaciji po domačem gozdu. Več informacij o samem tekmovanju bo na voljo teden dni pred dogodkom na spletnih straneh OK Trzin (www.oktrzin-klub.si).

Niko Čížek

Nikoli potešena vedoželjnost

Dan za dnevno poslušamo, beremo, gledamo na TV najrazličnejše razlage, spoznanja in novoste o zdravi oz. nezdravi prehrani in vzporedno s tem o prepotrebem uživanju raznovrstne hrane. Vedno več vedenja pomeni večjo željo po praktični uporabi pridobljenega znanja.

ŽERJAVČKI

Obveščamo vas, da 22.02.2008 ob 16. uri v OŠ Trzin sklicujemo redni zbor članov Društva upokojencev.

V mesecu marcu gostuje v našem kulturnem domu nam že poznana dramska skupina iz Črneč s komedijo

»NITI TAT NE MORE
POŠTENO KRASTI«.

Predstava bo 15.03.2008 ob 18. uri.

Nadalje prosimo vse člane društva, ki še niste poravnali članarine za leto 2008, da to storite, in sicer vsak četrtek dopoldan in popoldan ter v petek dopoldan v Informativnem centru.

Odbor

Prav zato smo se člani Društva upokojencev Žerjavčki Trzin v ponedeljek, 21. januarja, z veseljem udeležili kulinarčne ustvarjalne delavnice na temo » POMEN SADJA IN ZELENJAVE V PREHRANI«

Ravnatelj Osnovne šole Trzin Franci Brečko nam je odstopil učilnico za gospodinj-ski pouk, konkretno vsebino pa je pripravila in žrtvovala svoj prosti čas naša članica Iva Dolenc. Kar 17 vedoželjnežev se nas je zbralo in z velikim zanimanjem sledilo pogovoru in praktičnemu delu. Ob pripovedovanju in predstavljanju najrazličnejših kombinacij sadja in zelenjave je pod spretnimi rokami nastalo kar pet različnih solat, ki jih brez vsakih zadržkov lahko postrežemo kot samostojno jed, predjed ali pa kot prilogo. Za osnovo je odlična gospodinja uporabila rdečo lečo, divji (črni) riž, paradižnik (svež, posušen, pečen), zeleno sojo, krompir. K vsaki osnovi je dodala ustrezno drugo zelenjavo in začimbe ter z dodatki mocarele, jogurta, lahke smetane, balzamičnega kisa, oljčnega olja in limone pripravila pet odličnih kombinacij. Seveda, oceno odlično smo jim prisodili, ko smo jih na kraju dogajanja tudi zaužili. Niso bile le dobre, temveč so bile tudi servirane z enostavno, a domiselno dekoracijo.

To pa ni vse, kar smo se naučile na tokratnem druženju. K solatam se prileže črn, polnozrnat kruh, in prav takega je spekla naša gostiteljica Iva. Mimogrede smo dobile še nasvet, kako pravilno pripravimo kus kus, avokadov namaz, tofu sir in drugo. Skratka, bilo je prijetno, okusno in zanimivo. Čas je prehitro minil. Takih srečanj, seveda z novo vsebino, si iskreno želimo še večkrat.

Meta Železnik

Ne prezrite

**Osebjice BARCE želi ponoviti
lanskoletno
VABILO NA ČAJ.**

**Tudi tokrat bo to njihovo darilo
v počastitev
8. MARCA, DNEVA ŽENA.**

**VABLJENE ste v petek,
7. MARCA 2008, ob 17.00
v BARCO na sadni, zeleni,
zeliščni čaj in sladek prigrizek.**

DOBRODOŠLE!

Malčki iz vrtca razstavljajo v Centru Ivana Hribarja

Vavli Centra Ivana Hribarja so zadnji dan v januarju, v četrtek 31. 1., s kratko, a pristrčno otvoritveno slavnostjo odprli prav posebno razstavo, razstavo prazničnih izdelkov malčkov iz trzinskega vrtca Žabica in fotografskih portretov otrok iz tamkajšnje skupine Čebele. V priložnostnem programu ob otvoritvi so seveda koražno nastopili mladi nadebudneži, med katerimi so prav gotovo tudi bodoči uspešni pevci, nato pa so si gostje - predvsem starši, sorodniki in prijatelji, ogledali, kaj so mali umetniki ob pomoči svojih mentoric ustvarili. Kar precej spretnosti so drobni prstki potrebovali, da so oblikovali smešne snežne možičke, lepe snežinke, smrečice in celo vrsto drugih okraskov. Starši so ponosno gledali, kje so zapisana imena njihovih malčkov umetnikov, otrokom pa se je zagotovo dobro zdelo, ko so videli, kolikšne pozornosti je bilo deležno njihovo ustvarjanje. Starši in sorodniki so se seveda tudi radovedno ustavljali pred portreti svojih ljubljencev. In prav zares je bil en portret bolj simpatičen od drugega, nikakor pa ne bi mogli določiti, kateri je najlepši, saj so bili vsi lepi.

Prav gotovo so si razstavo z zanimanjem ogledali tudi drugi obiskovalci Centra Ivana Hribarja, saj je bila odprta do 6. februarja. Razstava pa bo prav gotovo

spodbuda za novo umetniško ustvarjanje malčkov in skoraj gotovo si bomo njihove izdelke še lahko ogledovali tudi v avli CIH.

V knjižnici je vedno prijetno

Po živahnem VESELEM DECEMBRU se je vrvež v knjižnici Tineta Orla malo umiril. Le otroci so vztrajni in navdušeni v družbi pravljicarke Mili uživali v poslušanju in ilustriranju pravljič. Prav zabavno so v pustno motiviko »našemili« knjižnico in pustno rapoloženje pričarali v »svojo« pravljlično sobo.

Prijetna kulturna poživitev v mesecu januarju je bilo odprtje razstave O ŽIVLJENJU IN DELU prof. Tineta Orla v Centru Ivana Hribarja, v organizaciji Knjižnice Domžale, Občine Trzin in Planinskega društva Onger.

Potopisno predavanje Damjana Končnika o GRENLANDIJI je privabilo v dvorano Marjance Ručigaj kar lepo število krajanov. Predavatelj je tudi avtor knjižne izdaje prečudovitih fotografij iz te daljne dežele.

Zadnji četrtek v mesecu januarju smo se že tretjič zbrale v »ČETRTKOVI KLEPETALNICI«, kjer je vsaka bralka zelo na kratko predstavila vsebino prebrane knjige in izpostavila svoje mnenje o sporočilni vrednosti.

Knjižničarka Majda je predstavila sedem novih najbolj branih knjig v preteklem mesecu. Prisotne smo si knjige razdelile z na-

menom, da jih do naslednjega srečanja preberemo.

V mesecu decembru 2007 in januarju 2008 so darovali knjige: Zakrajšek Polona, Šifrer Vida, Dolinšek Vojko, Košak Andrej, Deletič Čedomir, Ribaš Matjaž, Muiha Jani, Krajnc Majda, Šimenc Janez, Likovič Petra, Kastelic Bernarda, Hofer Mitja, Jesenšek Stane, Borštnar Alenka, Pavšek Nataša, Novak Adela in Lukan Marija. Vsem darovalcem iskrena zahvala!

Meta Železnik

Gasilci se pridno usposablajo

Komaj se je začelo novo leto, so se aktivnosti izobraževanja članov PGD Trzin že začele. Tako smo se trije člani udeležili dvodnevnega izobraževanja oz. usposabljanja za delo z motorno žago. Prvi dan dopoldan smo v Izobraževalnem centru v Sežani obdelali teoretični del izobraževanja. Predstavili so nam motorne žage, spoznali smo njihove sestavne dele, dobili navodila za delo, poseben poudarek pa je bil namenjen varnosti in varnemu delu. Po kosilu je sledil praktični del. Na plano smo prinesli motorne žage, in delo se je pričelo. Motorne žage smo razstavili, dele očisti-

stili in podmazali, nato pa smo jih ponovno sestavili. Sledil je za nekatere najtežji del - brušenje verige. S potrpljenjem, dobro voljo in vztrajnostjo nam je tudi to uspelo. Za prvi dan je bilo to vse, kako pa se bo naše delo obneslo v praksi, bo pokazal naslednji dan v gozdovih v okolici Postojne. Zjutraj smo se preoblekli v zaščitna oblačila (protivrezne hlače, rokavice ter zaščitna čelada z glušniki) ter odšli na teren. Najprej smo vsi tečajniki budno opazovali dolgoletnega sekača pri praktičnem prikazu podiranja drevoja. Nato pa smo se razdelili v manjše skupine in pod nadzorom gozdarjev začeli s sečnjo. Da sečnja ni bila enostavna, pričra slika, na kateri se lepo vidi, da drevesa niso bila ravno najbolj tanka. Po koncu tečaja smo se odpravili vsak proti svojemu domu. Ob pogovoru smo si bili tečajniki Bradač Herman, Dane Tomaž in Kajfež Jože enotni, da je bil ta tečaj eden boljših nasploh, saj smo odnesli mnogo praktičnega znanja.

Izobraževanja pa za mesec januar še ni bilo konec. Dve soboti zapored je na Količevem potekalo izobraževanje za uporabnika radijskih postaj. Tudi tega tečaja sta se udeležila dva naša člana, in sicer Mušič Matjaž i Šlebir Jernej. Tečaj je potekal v dveh delih. V prvem delu, ki je bil bolj teoretičen, so tečajniki spoznali radijske postaje, delo z njimi in pravila ob rokovanju in pogovorih z njimi. V praktičnem delu pa so vse to preizkusili. Pri tem je bilo tudi obilo smeha, saj ni bilo tako enostavno, kot so nekateri mislili. Tečajniki so dobili osnove za delo, praktično bo pa treba seveda še vaditi po društvih.

Do naslednjic z gasilskim pozdravom NA POMOČ!

40 dni brez alkohola

Slovenska Karitas je že tretje leto pripravila postno spodbudo: 40 dni brez alkohola. Sodelovanje v tej akciji naj bo v znamenju solidarnosti z vsemi, ki v naših družinah trpijo zaradi bolezni, ki so posledica alkohola, zaradi nesreč na cestah in zaradi nasilja v družinah, ki ga še posebej občutijo otroci.

Smisel posta ni le v odpovedi v lastno telesno korist in skrbi za zdravje, kar je v zadnjem času moderno. Post je dejanje duhovnosti in tudi pri postni odpovedi alkoholu gre za najvišjo stopnjo solidarnosti s tistimi, ki zaradi odvisnosti trpijo sami, in

s tistimi, ki trpijo zaradi njenih pogubnih posledic na cestah in v družinah. Prekomerno uživanje alkohola je zlo, ki brezobzirno uničuje naše družine in v Sloveniji povzroči:

- vsako tretjo prometno nesrečo s smrtnim izidom,
- neizmerljivo trpljenje in stiske zaradi nasilja v povprečju v vsakem četrtem gospodinjstvu,
- vsako leto približno 500 umrlih zaradi bolezni ter samomorov,
- neposredno letno materialno škodo v pro-

metu v skupni vrednosti 88 mio EVR, s katero bi lahko letno zgradili približno 40 manjših domov za starejše ali eno pediatrično kliniko.

Lepo povabljeni k sodelovanju v tej akciji, saj bodo skupna prizadevanja v obliki odpovedi zagotovo obrodila sad, ki se bo sčasoma pokazal v drugačnem, bolj treznem odnosu družbe do alkohola.

Podrobnosti so na spletnem naslovu: <http://www.brezalkohola.si>

Člani župnijske Karitas Trzin

ZABAVA IN PROSTI ČAS MLADIH V TRZINU

Otroški parlamenti so postali del pedagoške prakse že pred sedemnajstimi leti, ko so tudi osnovnošolski otroci prestopili prag slovenskega parlamenta ter kot skupina najmlajših državljanov povedali najvišjim predstavnikom države in njene oblasti svoja mnenja in predloge. Osrednje teme so v prvih letih določali mentorji in organizatorji otroških parlamentov. Že celo desetletje pa mladi na tajnih glasovanjih v veliki dvorani slovenskega parlamenta sami izbirajo osrednjo temo, o kateri bodo razpravljali. Za temo letošnjega otroškega parlamenta so izbrali zabavo in prosti čas mladih.

Na naši šoli je 1. šolski otroški parlament, ki ga je sklical gospod ravnatelj Franc Brečko, potekal v petek, 23. 11. 2007. Ob 10. uri so se v avli šole poleg predstavnikov oddelčnih skupnosti zbrali še ostali vabljeni: gospod Franci Mušič, predstavnik Občine Trzin, gosa Nataša Gladek, predsednica sveta staršev, gosa Ksenija Rojs - Viskovič, svetovalna delavka, in gosa Vanja Vogrin, pomočnica ravnatelja.

Parlament je vodil Rok Mioč, ki je bil septembra 2007 izbran za predsednika šolske skupnosti na predmetni stopnji. V delovnem predsedstvu je bil tudi Matic Pirnat, predsednik šolske skupnosti na razredni stopnji. Zapisnik je vodil učenec Silvo Komatar. Po uvodnem nagovoru gospoda ravnatelja so učenci predstavili svoje poglede

na zabavo in prosti čas. Kar nekaj oddelkov razredne in predmetne stopnje je predstavilo ankete, kako oni najraje preživljajo svoj prosti čas. Nekateri so kritično predstavili svoj prosti čas prek dramskih uprizoritev, skečev in pesmi. Spet drugi so zasedanje popestrili s predstavitvami različnih iger in svojih hobijev. Med predstavitvami je šolska novinarka Natja Levec intervjuvala občinstvo. Učenci so pripovedovali, da za njih prosti čas pomeni čas, ki ga

preživijo tako, kot sami želijo. V prostem času obiskujejo različne dejavnosti, zelo radi se družijo s prijatelji, nekateri pa ga preživijo za računalnikom.

S temo zabava in prosti čas mladih se bodo učenci srečali še na medobčinskem in nacionalnem parlamentu.

Mentorici šolske skupnosti in parlamenta na OŠ Trzin:
Mateja Peric in Maja Završnik

Kultura razsaja

V Domžalah, Trzinu in Kamniku je letos že petič zapored intenzivno razsajala kultura, in sicer v času dnevov kulture, ki so se odvijali med 16. in 20. januarjem.

Tako poimenovani Kulturni festival je pred petimi leti prebudila ekipa zagnanih mladih študentov iz domžalskega študentskega kluba, njihov cilj pa je bil, da bi mladim ustvarjalcem na področju kulture ponudili podporo in vzpodbudo za njihovo kulturno in umetniško izražanje v okviru dejavnosti in ustvarjanja, s katero se ukvarjajo, najsi bo to na področju filma, poezije, slikanja, glasbe, fotografije, proze ...

Letošnje dneve kulture so začeli mladi umetniki iz Ljubljane, Mengša in Domžal, in sicer so se na otvoritvi v domžalskem domu prvič predstavili mag. umetnosti Andreja Čeligoj s svojimi živopisnimi slikami, nadebudna dijakinja bežigradske gimnazije Katja Ilovlar s haikuji in fotografijo ter študentka arhitekture, ki se že lahko pohvali z izdano pesniško zbirko, Urška Cerar. Spoznali pa smo tudi ljubezensko poezijo Gašperja Bajca.

Od besed poezije in podobe slik ter fotografij, ki so sedle v srce, so v naslednjem dnevu kottičke domžalske galerije napolnili zvoki jazz zasedbe Fake Orchestra. Kljub temu da se je Fake Orchestra predstavil v nekoliko okrnjeni zasedbi, je bilo občinstvo navdušeno nad njimi, še posebej nad vokalom pevke Ane Vipotnik. V okviru festivala je tudi v petek sledil koncert, in sicer dveh priznanih slovenskih glasbenikov, Guštija in Polone, ki sta nastopila v kamniškem Domu kulture. V kamniški Kotlovnici, kjer je sledila zabava po koncertu, pa so se predstavile mlade punk skupine. V dneve kulture je bil tradicionalno vključen tudi Trzin. Sicer v

programskem smislu le s prostorom, pa vendar. Predzadnji dan festivala so se v KUD-u Franca Kotarja občinstvu prvič predstavile mlade, neveljavljene glasbene skupine. Občinstvo se je tako lahko zibalo v ritmičnih skupinah mladih D.J.-jev Extreme music records, skupine s pomenljivim imenom Nove konzerve ter skupine Lucky stroke. Skupine so poskrbele za dobro zabavo, glasba, ki je prihajala iz zvočnikov, pa tokrat ni preveč motila sosedov. Kar nekaj obiskovalcev pa je bilo mnenja, da je takšnih koncertov premalo, in da bi jih bilo potrebno organizirati več kot enkrat letno. In to ne le v Trzinu, temveč tudi v drugih krajih v naši regiji.

Po toliko dneh kulture za mlade in mlade po srcu, seveda ni smel manjkati ščepec kulture tudi za naše najmlajše. Malčki od treh do desetih let so bili tisti gledalci, katerim je bila namenjena lutkovna predstava studia Lutkarnice iz Kopra. V predstavi O kužku in mucu, ki se prav dobro razumeta, so malčki s svojimi nasveti med predstavo le-to aktivno sooblikovali. Veterinarka Maja, ki je svojega kužka in mucu v predstavi spoprijateljila, pa je bila nad aktivnostjo otrok navdušena.

Letošnji dnevi kulture so se zaključili v popolnoma satirično obarvanem slogu, kjer se je, pretežno študentski publiki, predstavil Dejmo Stisnt Teater s komedijo Diareja za predsednika. Smeh je napolnil dvorano KUD-a Franca Bernika in dokazal, da kultura ni nujno zgolj nekakšno strogo resno udejstvovanje, temveč da se lahko brezskrbno drži za roke z veseljem.

Mateja Erčulj

Trzinci po hudem boju klonili

Utrip Trzin : Vrani Vransko**81:85**

(22:27) (20:23) (25:13) (14:22)

Prva tekma drugega dela 3 SKL se je odigrala v telovadnici OŠ Domžale, saj se je v trzinski telovadnici pet minut do začetka tekme na ogrevanju razbila košarkarska tabla. Po hitrem posredovanju so se vsi strpali v avtomobile in tekmo začeli na drugi lokaciji le pol ure po napovedanem začetku tekme. Zaradi razbite table so gostje še pred sodniškim metom izvedli dva prosta meta, po sodniškem metu pa igrali odlično in vodili že z 9:0. Trzinci so izredno težko dosegali koše, predvsem zaradi ozke obrambe Vranov in tudi nenatančnih zaključkov. Četrtnina se je končala sicer z visokim rezultatom 22:27 za Vrane, a se je tekma umirila in ekipi sta v nadaljevanju igrali izenačeno. Celo drugo četrtnino so tako utripovci lovili mini razliko, a so vrani vse napore odbili in v polčas odšli z 8 točkami naskoka. Drugi polčas so predvsem zaradi taktičnega menjavanja obramb Trzinci dosegali lahke koše iz protinapadov. Uspeli so zmanjšati razliko in tudi povedli. Tudi zadnjo četrtnino so bolje začeli domači in pet minut uspešno odbijali napade. Tri minute pred koncem so domači še vodili za 7 točk in kazal se je umirjen zaključek. Vrani pa se niso predali in z izredno motivirano grobo obrambo in skoraj neverjetnim odstotkom meta v napadu hitro zmanjševali razliko, tako da so zadnjo minuto izenačili in na koncu zmagali s štirimi točkami razlike.

UTRIP TRZIN

Zakrajšek J. 5 (2:1), Polanc P. 12, Erčulj M. 15 /1/, Novak B. 23 (2:1) /4/, Stadler B. 4, Popovič M. 4, Podgoršek U. 8 (7:4), Šercer G. 4 (2:0)

VRANI VRANSKO

LUKAN 10 (3:2), OCVIRK L. 9, /1/, OCVIRK Ž. 22 (5:4) /4/, ZIDAR 4 (4:2), MAROVT 5 (2:1) /1/, POZNIČ 1 (2:1), TURNEŠEK 34 (8:7), /3/

Matjaž Erčulj

Prepričljiva zmaga Trzincev

Parklji mladi : Utrip Trzin**66 : 92****Rezultat po četrtinah:** 12:30, 24:26, 14:17, 16:19

Utrip Trzin: Zakrajšek 2, Polanc 19 (5:3), Erčulj 13 (1*3), Pogačar 4 (8:2), Novak 24 (5*3, 1:1), Florjanc 4, Stadler 5 (1*3), Popovič, Žugelj 4, Podgoršek 7 (4:3), Šercer 10 (1*3, 7:3)

Tekmo zadnjega kroga so Trzinci ponovno dobili prepričljivo in lahko. Proti Ekipi Parklji mladi so zmagali s 26 točkami razlike, s končnim rezultatom 66:92. O zmagovalcu skozi celo tekmo ni bilo dvoma, tako se je ekipa Trzina v mislih že pripravljala na težko tekmo proti Podbočju. Na tekmi so dobili priložnost vsi igralci, in vsi so jo dobro izkoristili.

Pogled na lestvico:

Drugo mesto s tremi porazi si delijo Trzin, Fenomeni in Logatec. Prvo mesto drži Podbočje z enim samim porazom. Ob predpostavki, da Podbočje zgubi kakšno tekmo, in da Trzinci zmagajo vse tekme do konca, lahko še vedno osvojijo prvo mesto.

Kolesarske poti po Ljubljanski urbani regiji

Ljubljanska urbana regija, v katero sodi tudi Trzin, si prizadeva za celovito ureditev kolesarskih in pešpoti, ki naj bi povezale vse zanimive kraje v regiji in pripomogle k večji uporabi drugih načinov prevozov ter pohodništva. Želijo, da bi bilo s temi potmi enakomerno pokrito celotno območje regije, posebno pozornost pa naj bi pri tem namenjali naravnim, kulturnim, zgodovinskim, športnim in turističnim zanimivostim ob poteh. Sprva nameravajo te poti speljati po že obstoječih stezah, poteh in cestah, kasneje pa naj bi spodbudili tudi ureditev novih povezav ter navezave na podobne poti v sosednjih regijah. Ob poteh bodo spodbujali postavitev informativnih tabel in informacijskih točk, izgradnjo kolesarnic, servisnih objektov, možnosti za izposajo koles ter tudi seznanjanje s tem, kje ob poti so okrepčevalnice in tudi gostišča. V prvem obdobju načrtujejo ureditev 32 kolesarskih poti na celotnem območju regije, poti pa naj bi bile namenjene različnim ciljnim skupinam: družinam, povprečnim rekreativcem in tudi zahtevnejšim gorskim kolesarjem. Podobne načrte imajo tudi s pohodniškimi in drugimi pešpotmi. Poskrbeli bodo za to, da bo večina teh poti krožnih, tako da se bo mogoče vrniti na izhodišče, pri njihovem urejanju pa se še zlasti zanašajo na pomoč lokalnih turističnih, športnih in drugih organizacij. Kolesarske in pešpoti bodo predstavili na spletni strani: <http://www.gremonapot.si> (to je za zdaj še delovno ime), kjer bo vsaka pot natančno opisana z obširnimi besedilom v obliki »zgodbe«, popestrenim s kakovostnimi fotografijami zanimivosti ob poti. V opisu bodo predstavljene glavne zanimivosti ob poti, gostinska ponudba in seveda napotki, informacije, opis terenov in drugo, kar sodi zraven. Kasneje nameravajo še zlasti okrepiti sodelovanje z vzgojno-izobraževalnimi ustanovami in s tem zagotoviti ozaveščanje mladih in jih spodbujati k alternativnim oblikam prevoza. Ocenjujejo, da bodo za celoten projekt potrebovali 160.000€, del denarja pa nameravajo pridobiti tudi iz evropskih sredstev.

Društvo krajanov Limbarska Gora

**VABI NA
TRADICIONALNO PRIREDITEV**

**JUBILEJNI 20. POHOD
PO NAGELJ
NA LIMBARSKO GORO**

KI BO 9. MARCA 2008.

KULTURNI PROGRAM
OB 11. URI

*Ob tej priložnosti bo izdan tudi
jubilejni zbornik prireditve.*

*Za zabavo bo skrbel
Ansambel bratov Poljanšek*

Prijetno in zabavno bo !

Spet jih je razganjalo!

Začetek meseca kulture so nekulturniki spet obeležili na svoj način. Med nočnim pohodom s petka na soboto, od 1. na 2. februar, so si privoščili razdiralno »zabavo« po Mlakarjevi cesti. Očitno z alkoholom pregrete glave so »sproščali« s prevrnjenim težkim cementnim košem za smeti pred vrtcem, še zlasti dejavni pa so

li kažipot za gostilno Trzinko in oglasno tablo Planinskega društva Onger Trzin. Mogoče je bila smer divjaškega pohoda ravno v nasprotni smeri, vsekakor pa bi divjaki lahko svoje junaštvo dostojno zaključili tako, da bi pri svojih domovih razbili vhodna vrata in tudi tam naredili kaj škode, da bi naslednji dan z mačkom vsaj

nosti nad svojo bedo. Ti neznanci nimajo niti trohice srčne kulture in zavedanja, da pripadajo skupnosti, ki je lahko boljša, prijetnejša, če se za to vsi potrudimo. Presečna pa tudi, da nihče od sosedov ni slišal ali opazil tega vandalskega početja. Ali res tako trdno spijo ali pa so preveč boječi, da bi zavrteli telefonsko številko

bili (domnevamo, da za takšno »težaško delo« ni bil dosti le en huligan) pred križiščem Mlakarjeve in Kidričeve ceste. Na zelenici pred križiščem so izruvali oznako za plinovod, v samem križišču pa so pod-

lahko ugotavljali, da ima njihovo razkazovanje moči luni tudi negativne posledice v denarnicah. Teško je razumeti takšno nočno »junaško bahanje« s preveč neizkoriščene energije in razkazovanje zagrenje-

policije? V Trzinu pogosto vidimo različna intervencijska vozila varnostnih služb, ampak kot kaže, je takih obhodov premalo. Mogoče pa varnostniki tudi mislijo, da to ni njihov problem.

Komu je napoti most?

Saj poznate tisto: mladost je norost - čez vodo skače, kjer je most! Ampak če je most, ga pa tudi razdrejo! Komu je bil v napoto most preko potočka, ki omejuje Brodišče in se steka v Pšato? Prav gotovo je bil koristen za tamkajšnje prebivalce, zato je nerazumljivo, da so ga mulci že večkrat razdrli. Zakaj je treba delati škodo in se za to tudi kar precej potruditi, saj mostiček le ni bil tako slabo narejen. Ostale so le železne grede, preko katerih so bile položene debele deske mostu. Nekateri od sosedov vedo povedati, da celo poznajo nepridiprave, in pravijo, da bi morali tudi njihovi starši vedeti za početje svojih otrok. Če je res, zakaj ne ukrepajo? Prav gotovo pa bi se, ko hodijo

mimo razdrtega mostu, lahko vprašali, če nimajo njihovi otroci slučajno kaj zasluga za to razdejanje. Mladim bi morali dopovedati, da takšno početje ni junaštvo in da neti le slabo voljo tistih, ki mostiček potrebujejo. Odvečno energijo bi lahko izkoristili za nešteto drugih, bolj koristnih

početij. Mogoče celo za čiščenje okolice svojih domov.

Kot ugotavlja urednik Odseva, da se mladi ne vključujejo v različne dejavnosti, bi mu postregel z nasprotno ugotovitvijo, kakšna je lahko občolska dejavnost mladih ali mlajših šolarjev. Treba je kar nekaj vztrajnosti in moči, da se razkrije, kaj je pod mostom! In to ni pravič, da starši ne vedo, kod se potikajo njihovi otroci in kaj počnejo. Če sami niso dovolj korajžni, si pomagajo s prijatelji iz drugega območja. Ali si nabirajo izkušnje za kasnejšo dejavnost? Ta nesmiselna dejavnost se prenaša iz generacije v generacijo. **Ogorčeni občan**

Še tretja antena za mobilno telefonijo

Pred časom so na strehi poslopja podjetja Avto Aktiv namestili anteno za mobilno telefonijo operaterja Tušmobil. Kot je že v navadi, prej za soglasje niso vprašali sosedov ali vsaj Občine.

Na Občino so kmalu po tem, ko je antena začela delovati, začeli deževati ogorčeni klici občanov, živečih v neposredni bližini in na območju hriba Onger, saj naj bi se jim poslabšal televizijski sprejem nekaterih programov, še zlasti ORF 1 in ORF 2, pa tudi sprejem televizijskega signala operaterja T-2. Kolikšno in kako škodljivo je sevanje antene, pa tako, kot pri prejšnjih dveh - anteni Mobitela in Simobila, ki sta postavljeni v bližini - nihče od prizadetih nič ne ve. Verjetno se še spomnite, kako so v nekaterih kra-

jih zaradi nevarnosti sevanja preprečili postavitev takšnih anten.

Občina se je tokrat odzvala in je zaprosila Tušmobil, da jim posreduje poročilo o meritvah sevanja po zagonu antene in o okoljevarstvenih dovoljenjih, ki naj bi jih za postavitev takšne antene imeli. Operater naj bi tudi pojasnil, kdo in na podlagi česa je odobril postavitev antene, od kdaj antena deluje in pojasnilo, ali prihaja do seštevanja sevanj vseh treh anten. Pozvali so jih tudi, da za naše glasilo pripravijo poročilo o tem, vendar do zaključka redakcije tega pojasnila nismo prejeli, vsekakor pa bomo to poskusili dobiti do izida naslednje številke. Seveda pa bomo o tem povprašali tudi na pristojnih službah na Ministrstvu za okolje in prostor.

Obvestilo staršem novorojenčkov

Zaradi varstva osebnih podatkov, ki ga ureja Zakon o varstvu osebnih podatkov (Uradni list št. 94/2007) Občina ne sme več brez dovoljenja prizadetih oseb pridobivati podatkov o tem, kdaj in v kateri družini se je rodil otrok, in pošiljati čestitk in obvestil o možnosti pridobitve pomoči ob rojstvu otroka na naslov staršev novorojenca. Zato prosimo prihodnje mlade starše, ki bodo želeli dobiti darilo Občine Trzin oziroma zaprositi za socialno pomoč ob rojstvu otroka, da z ustreznim dopisom oziroma vlogo obvestijo občino o rojstvu otroka in izbiri darila ter zaprosijo za socialno pomoč ob rojstvu, kolikor so do nje upravičeni. Starši novorojenih otrok lahko zaprosijo za eno od naslednjih daril:

enoletno naročnino na eno od izbranih revij:

- Mama
- Moj malček
- Otrok in družina

Ali

eno od knjig:

- Mali jaz
- Naš dojenček
- Otrokovo prvo leto

- Otroci, otroci
- Otroške bolezni
- Mami, skuhaj to še enkrat
- Alergije pri otrocih

Knjige so na ogled v vložišču na Občini Trzin.

Do enkratne denarne socialne pomoči ob rojstvu otroka je po sprejetih Spremembah in dopolnitvah Pravilnika o kriterijih za ugotavljanje upravičenosti do občinske socialne pomoči (Uradni vestnik Občine Trzin št. 11/2003) upravičena družina, katere skupni dohodki, ki so osnova za izračun dohodnine, v preteklem letu ne presegajo 1.669,17 € bruto mesečno na družinskega člana. Upravičenec je eden od staršev novorojenca, ki ima skupaj z novorojencem stalno bivališče v Občini Trzin.

Rok za vložitev vloge je tri mesece od dne otrokovega rojstva. Vlogo vložite na Občini Trzin, Mengeška cesta 22.

Za dodatne informacije se obrnite na tel. št. 01/564 45 44 - Andreja Kočar ali Polona Jerše.

Andreja Kočar

Svetovalka župana za družbene dejavnosti

Kako do najema stanovanja za tretje življenjsko obdobje

Cas, ko bo v Trzinu zgrajen dom za starejše občane z oskrbovanimi najemnimi stanovanji, se iz meseca v mesec predstavlja v nedoločljivo prihodnost, zato verjetno ni odveč, če povemo, da starejši od 65 let lahko dobijo že zdaj najemna stanovanja pri Nepremičninskem skladu, ki deluje v sklopu Pokojninskega in invalidskega zavarovanja. Ta sklad ima 2.873 namenskih najemnih stanovanj, ki jih oddajajo upokojencem v 119 krajih po vsej Sloveniji. Ob tem je Sklad tudi lastnik 99 oskrbovanih najemnih stanovanj v Celju, Ljuto-

meru, Logatcu, Mariboru in Novi Gorici. Med najemnimi stanovanji prevladujejo garsonjere in enosobna stanovanja s povprečno površino 38 m². Oskrbovana stanovanja so tudi arhitektonsko prilagojena starejšim ljudem, ki si lahko v večstanovjskih stavbah privoščijo lastna gospodinjstva. Namenjena so predvsem ljudem, starejšim od 65 let, ki jim zdravstvene in ekonomske razmere to dopuščajo. V njih lahko najemniki dobijo določeno pomoč, predvsem zdravstveno, in to 24 ur na dan. Vsa najemna stanovanja oddajajo v skladu

s pravili za oddajo stanovanj v najem. Vsi, ki bi jih zanimal najem, pa podatke o prostih najemnih stanovanjih lahko dobijo pri Nepremičninskem skladu pokojninskega in invalidskega zavarovanja (Mala ulica 5, 1000 Ljubljana, tel.: 01/ 300 88 11). Podatke o prostih najemnih stanovanjih pa naj bi bilo mogoče dobiti tudi v pristojnih društvi upokojencev.

Oskrbovana najemna stanovanja nameravajo zgraditi še v Kopru, Kranju, Krškem, Ljubljani, Murski Soboti, Radovljici, Trebnjem in v Trzinu.

Po razvitosti Trzin na drugem mestu

Slovenska vlada je za letos določila stopnjo razvitosti posameznih občin v državi. Pri tej razvrstitvi so si pomagali z indeksom razvojne ogroženosti občin, ki so ga določili s pomočjo podatkov o poslovnih rezultatih gospodarskih družb v posameznih občinah ter ob upoštevanju višine dohodnine na prebivalca (izračunane iz triletnega povprečja in ob upoštevanju števila prebivalcev) in števila delovnih mest. Pri izračunu indeksa ogroženosti so upoštevali tudi indeks staranja prebivalstva s primerjanjem podatkov o številu prebivalcev, starih med 0 in 14 let ter od 64 let naprej. Upoštevali so tudi stopnjo registrirane brezposelnosti ter zaposlenosti v posamezni občini, pri kazalcih razvojnih možnosti občin pa so upoštevali površine posebnih varstvenih območij, opredeljenih kot Natura 2000, delež prebi-

valstva, ki imajo urejeno javno kanalizacijo, poseljenost občin ter delež kulturnih spomenikov oz. enot kulturne dediščine v posameznih občinah.

Trzin se je pri teh izračunih spet zelo dobro odrezal, saj je med 210 občinami zasedel drugo mesto z indeksom ogroženosti 45, takoj za Mestno občino Ljubljana, ki ima ta indeks 37,7. Dokaj dobro sta ocenjeni tudi občini Domžale (indeks ogroženosti 64,7) in Mengeš (indeks 69), dobro pa se držijo tudi druge občine z našega območja: Kamnik (75,1), Dol pri Ljubljani (78), Komenda (85,6), Lukovica in Vodice (89,6) ter Moravče (90,1). Najslabše so se na tem seznamu ogroženosti izkazale nekatere pomurske občine, saj ima Kuzma indeks 160,6, Šalovci 155,8, Rogašovci 155,2 in Solčava zgolj 150,1 točke.

Generalni sekretar OZN v Jabljah

V petek in soboto, 25. in 26. januarja 2008, je bil na obisku v Sloveniji generalni sekretar Organizacije združenih narodov Ban Ki-moon, o čemer so poročali domala vsi slovenski mediji, saj je bil to prvi obisk generalnega sekretarja osrednje mednarodne organizacije v samostojni Sloveniji. Slovenska javnost je bila tudi obveščena o pogovorih, ki jih je imel Ban Ki-moon s predsednikom vlade in države. Redko kdo pa je zapisal, da se je visoki politični predstavnik zadrževal neposredno v naši bližini. Namreč, generalni sekretar OZN si je s soprogo Ban Soon-taek ter z zunanjim ministrom Dimitrijem Ruplom in soprogo v soboto, 26. januarja, ogledal Center evropske prihodnosti (CEP), ki ima prostore v grajskem kompleksu. Ogled CEP-a je bil v okviru njegovega obiska najbrž predviden tudi zato, ker je Ban Ki-moon član svetovalnega odbora Centra za evropsko prihodnost že od njegove ustanovitve 2006, in je svoje članstvo v tem odboru ohranil tudi po prevzemu funkcije generalnega sekretarja OZN. Verjamemo, da je Ban Ki-moon zaradi prijetne večerje z gostitelji ter ob zahvalah za sodelovanje izvršnega direktorja Elvina Klobase v svojo domovino odnesel lepe spomine na naše kraje.

Mateja Erčulj

Odvoz kosovnih odpadkov iz gospodinjstev

Javno komunalno podjetje Prodnik d.o.o. bo v občini Trzin 12. marca 2008 opravljalo pomladanski odvoz kosovnih odpadkov iz gospodinjstev.

Akcija je namenjena odstranjevanju kosovnih odpadkov iz gospodinjstev, ki morajo biti na dan rednega odvoza do 5. ure zjutraj postavljeni poleg zabojnikov za komunalne odpadke.

Med kosovne odpadke iz gospodinjstev ne sodijo nevarni odpadki kot so: embalaža škropiv, olj in barv, lakov in podobno, katere odstranjujemo v posebni akciji odvoza nevarnih odpadkov.

Ravno tako ne sodijo med kosovne odpadke iz gospodinjstva avtomobilski deli, akumulatorji, gume in sodi, poleg že naštetega tudi ne bomo odstranjevali gradbenega materiala, vej drevja in živih meja.

Z razumevanjem!

* * *

Zbiranje in odvoz nevarnih odpadkov

Obveščamo vas, da bomo v Občini Trzin v sredo, 16. aprila 2007 izvedli zbiranje in odvoz nevarnih odpadkov iz gospodinjstev.

Nevarne odpadke iz gospodinjstev bomo 16. 4. 2008 sprejemali od 15.30 do 17.00 ure na dvorišču Mengeške 9, Trzin od 17.30 do 19.00 ure na parkirišču pred trgovino Mercator

Med nevarne odpadke sodijo: akumulatorji, baterije, zdravila, pesticidi, barve, laki, kozmetika, svetila in gume osebnih avtomobilov.

Hkrati opozarjamo:

- * Nevarni odpadki naj bodo v embalaži, ki omogoča varen prenos do zbirnega mesta.
- * Tekoči odpadki naj bodo zaprti, čeprav improvizirano.
- * Odpadki iz iste skupine se ne smejo združevati v večjo embalažo, ker lahko pride med njimi do kemične reakcije.
- * Odpadke naj prinesejo polnoletne osebe, ki bodo pri rokovanju z njimi upoštevale varstveno tehnična navodila, pridobljena ob nakupu izdelka

Lep pozdrav!

MLADI
FORUM SD

vabi na okroglo mizo na temo

NEVARNOSTI NA INTERNETU,

ki bo v ponedeljek,
11. februarja 2008, ob 17.30 uri
v domžalskem domu, Ljubljanska 58
(bivša knjižnica).

Okrogla miza je namenjena tako
staršem kot mladim,
ki želijo zavarovati sebe in svoje otroke
pred negativnimi
vplivi in nevarnostmi sodobnega
komunikacijskega orodja.

Vabljeni!

Informacije na telefon:
040 42 33 25 (Mateja Kegelj)
ali 051 879 270 (Aleš Sazonov)

Šaljive oznake

V Trzinu nas večkrat opozarjajo na čudno postavljene prometne oznake in zmedo, ki jo bi lahko povzročale ob striktnem upoštevanju tistega, kar od nas zahtevajo. Bralec pa nas je opozoril tudi na šaljivo postavitve znakov na povezovalni cesti, ki za gostilno Narobe povezuje Jemčevo cesto z Mengeško. Če upoštevamo prvi znak, smo na območju t.i. cone 30, kjer naj bi vozili največ 30 km/h, na koncu ulice pa lepo preberemo, da naj bi vozili sto. Seveda ne gre za to, le znak stop je nameščen tako, da ga v celoti lahko vidimo šele v zadnjem hipu. Za Trzince to sicer ni problem in se temu le nasmihamo, lahko pa bi zmedlo katerega od gostov sosednjega gostišča, ki je preveč pogledal v kozarec.

Razbremenilnik so že namestili

Že od jeseni na jugozahodnem pobočju Ongra poteka zamenjava kanalizacijskih in vodovodnih cevi, ki povezujejo soseso T-5 z ostalimi komunalnimi vodi v naselju. Kot smo že pisali, so morali poskrbeti za večji premer cevi kanalizacije tako, da poslej ne bo prihajalo do težav ob močnejših padavinah. Do zdaj so namreč meteorne vode večkrat zalile tudi vode za fekalno kanalizacijo. Pri križišču Ulice pod gozdom in Ulice Kamniškega bataljona so, med drugim, namestili velik kolektor, od katerega bodo odvečne meteorne vode speljali proti Pšati. Pri nameščanju težkega betonskega bloka kolektorja so si delavci pomagali z velikim dvigalom, ki je med Trzinci vzbudilo zelo veliko pozornosti, saj tako velikega dvigala na tem območju verjetno še ni bilo.

Trzinci mislimo širše

Ali ste prepoznali Andraža Štefeta? Več Trzincev nam je namignilo, da naj v Odsevu obeležimo, da nas z velikih jumbo plakatov spet pozdravlja naš soobčan. Ker je to dokaz, da tudi Trzinci mislimo širše, objavljamo sliko Andraža, ki se ob jutrih rad sezna ni z najnovejšim dogajanjem doma in po svetu.

Soljenje cest in pameti

Letimo - drvimo, še malo in bo konec meteorološkega zimskega trimesečja. Medtem pa ima koledarska zima še nekaj tednov časa, da nadoknadi, česar ni prinesla meteorološka. Od letošnje zime nismo imeli do sedaj niti z-ja. Vsaj mráz je dal v drugi polovici decembra nekaj od sebe, januarja pa je spet udaril »vročinski« val. Povsod po državi je bila povprečna mesečna temperatura precej nad povprečjem. V osrednjem delu, kjer domujemo tudi Sekirnikovi, je bilo kar od 3 do 4 stopinje Celzija topleje od dolgoletnega povprečja ali kot se reče temu bolj učeno - odklon je bil statistično pomemben (statistika pa je menda največja laž, če ne upoštevamo politike...). Zato ne čudi, da so plugi in lopate počivali, pa tudi soli je šlo bolj malo, pa nič zato! Je ostala pa za to, da bomo solili pamet tistim, ki imajo težave z njo, s soljo namreč, ne pametjo! Tudi pri soljenju smo Trzinci nekaj posebnega, a tako pač mora biti, ker nam to narekujejo dekreti in papirji, ki so jih podpisali sam presvetli vladar in njegovi ministri. Da s slednjimi ni šale, smo lahko videli tudi minul mesec, saj so kljub nekaterim vremenskim neveselostim še vedno vsi na svojih stolih. Res pa je, da imajo nekateri zelo majave noge, ne ministri, stoli vendar! Ostanimo pri soljenju - nihče se do sedaj še ni vprašal, zakaj je potrebno soliti stranske oziroma lokalne ceste po ravninskem svetu dolin in kotlin, razen v izjemnih primerih (žled, sibirski mráz, obisk zunanjega ministra ipd.). Takšne situacije pa so vse bolj redke.

Avtor teh vrstic še dobro pomni, kako se je nekoč vozil na smučeh po eni od ulic v ljubljanskem predmestju. Resnici na ljubo smo vpregli kar fičkotovega kombija (privzeli nanj močno vrv) in je šlo. Trajalo je namreč več dni, da so očistili vse ceste, solili pa so le tiste, po katerih so vozili trolejbusi in takrat že tudi mestni »dizel« zelenici, in nekatere klance. Na enak način, le da je bila na vrvi prava mala četica, smo to počeli tudi na cesti iz Kranjske Gore proti Vrščicu, seveda le do Erike, kjer se je cesta končala. Zime so bile bolj ali manj take, da ni bilo problemov glede prevoznosti - danes tako imenovane Ruske ceste, ki je bila - zaprta. Zdaj pa solimo vseprek in počez, vključno z bankinami, saj morajo vendar jekleni konjički nemudoma priti v vsak kurji hlev na koncu vasi. Da ne bo pomote - govora je o ravninskih prometnicah, ki jih je tudi v Trzinu kar nekaj: vse na območju starega Trzina, tudi »zahribska in podgozdna« strmina nista prav hudi, položno naklonino pa ima tudi večina mlakarskih ulic. Nekaj bolj pokonci so postavljene predvsem nekatere ceste v zaledju IOC in tiste, ki so »vrezane« v jugozahodno pobočje Ongra.

Kakorkoli že, ko sem pred leti po Trzinu še vozičkal, sem zlasti pozimi pogosteje hodil po mleko k Jemčevim na Jemčevi (kje pa drugje...). Tako sem nekega zasneženega večera rekel otrokom, da gremo tokrat h kravicam na sankah, ne da bi slutili, da bomo »nansankali«. Pripravil sem vse potrebno, oblekel otroke ter odšel v klet in celo posmirkal sani. Zunaj je še po malem snežilo, kar je le še povečalo čar zimskega večera. A glej ga, zlomka, večina ustaljene poti je bila splužena in na debelo posoljena, zato so sani ves čas cvlile in škripale. Nazaj grede smo rešili, kar se je rešiti dalo! Pri Čebulovem mostu smo zavili na sprehajalno pot ob Pšati, ki je bila na naše veselje še vedno pokrita z bolj ali manj deviško belino. O, kakšno olajšanje je bilo to, otroci pa so se v hipu spremenili v snežne krte. Če ne drugega, se je torej vsaj zaključek mlekar-

skega sprehoda končal po načrtu. Pa se vrnimo k letošnji zimi in zgodnjemu pustu (kar se menda zgodi zelo redko). Uresničile so se naše slutnje, da letošnji pust ne bo imel česa odganjati, saj tu spodaj zime v pravem pomenu niti nismo imeli. Podnebni narobe svet se, s krajšimi presledki, nadaljuje, in očitno nas čakajo tudi v letošnjem letu novi vremenski ocvirki.

Osrednji mesec meteorološke zime je po nižinah minil brez omembe vredne snežne odeje, precej več kot lani pa je bilo snega na višje ležečih smučiščih in v gorah. Prvi dve dekadi januarja je zaznamovalo oblačno in megleno vreme, v Ljubljanski kotlini smo imeli manj kot štiri (!) ure sonca. V primerjavi z decembrom, ko smo imeli opravka z ivjem, je bila januarska megla precej bolj temna in spolzka. Po hladni prvi tretjini meseca z nekaj ledenimi

Bomo imeli proti Grintovcem sploh še kdaj tak razgled, kot je bil januarja 2003? (Foto: T.M)

dnevi je udarila »zahodna« cirkulacija, zato smo imeli do konca meseca nadpovprečno toplo. Tokrat smo dobili v Trzinu najmanj padavin (preglednica), pa tudi na splošno je bil januar presuh. V Ljubljani je padlo le 72 odstotkov povprečne januarske količine padavin. Imeli smo 11 padavinskih dni (največ 18. 1.), proti koncu meseca pa je pogosto rosilo. 9 dni smo imeli opravka z meglo, 7 s slano, 5. 1. pa je bila poledica, saj je deževalo na ohlajeno podlago. Dva dni pred žledom so bile v popoldanskem času opažene po zraku frčeče snežinke! Mimogrede, v začetku februarja smo jih videli le med dežjem... Ob tem ni odveč omeniti, da se zaradi pretoplega januarja brsti pri vrtnicah že počasi odpirajo in da so mnogi lastniki vinogradov pričeli z obrezovanjem. Očitno bo letošnja trgatav končana že avgusta. Ampak do takrat bo preteklo še kar nekaj vode po Pšati in trzinski fontani, predvsem pa se bo ob večerih redno postopoma (s)temnilo prav do nižin.

Trzinčanov Miha,
občinski vremenski svetnik

Padavine na izbranih merilnih postajah januarja 2008

(v mm oziroma litrih/m²).

POSTAJA/OBDOBJE	januar 2008
Trzin	39
Domžale	44
Ljubljana	51
Vodice	63

Vir: Slovenski meteorološki forum, ARSO, privatna vremenska postaja Trzin.

Ob ukinitvi rubrike *Ali ste vedeli*

Ko sem pred dobrim letom napisal prvi prispevek iz niza, sem ga bralcem predstavil z *Namesto zaključka ali Avtor se predstavi* (Odsev, 11, 2006), tedanjemu uredniku, ki je kasneje niz poimenoval z *Ali ste vedeli*, pa sem ga pospremil z naslednjimi besedami:

»Naj o argumentih za objavo govori Zaključek. Prepričan sem, da poskus v to smer ne bo nikomur škodil in nikogar užalil. Tudi če bo odvezel prostor drugim temam, ne bo prav hudo narobe, menim, da naj v svojem časopisu vsakdo najde kaj zase. Če pa bo koga naučil česar koli zanimivega ali koristnega, bo dosegel svoj namen. Moje mnenje je, da mnogi ljudje, ki jih zanimajo mnoge stvari, v ta namen ne želijo kupovati posebnih časopisov, temveč želijo to prebrati v svojem časopisu. Naj čas pokaže in bralci presodijo, ali imam prav!«

Še vedno mislim enako, le tega ne vem, če in kako so bralci presodili; do mene ni prišla nobena kritika, pa tudi pohval ni bilo veliko. Morda pa je tudi to nekakšna pohvala, nezadovoljni so običajno bolj glasni od zadovoljnih.

Kakorkoli, novi urednik se je v soglasju s sodelavci odločil, da niz zaenkrat prekine. Če si bo premislil in me povabil k nadaljevanju, se bom z veseljem odzval. Predvsem zgodba o toploti si zasluži dostojen zaključek s praktičnimi nasveti, obljubljenimi na začetku.

Pa še tole. Ti prispevki niso imeli nič opraviti z mojim udejstvom v občinskem svetu in zavestno sem se izogibal temam, ki bi utegnile biti kočljive glede tega. Zato bi bilo nepotrebno in tudi neprimerno, da bi k svojemu imenu pritikal kakršnokoli pripadnost. Na mnenje nekaterih, da je ravno to prikrito oglaševanje, pa lahko odgovorim le, da bi bil samo vesel, če bi mi v Odsevu še kdo delal družbo pri podobnem prikitem oglaševanju.

Drago Kostevc

*Resnična moč biva v tebi,
če zmoreš ostati miren,
ko vsi izgubijo glavo in s prstom kažejo nate;
če ohraniš zaupanje, ko vsi ostali dvomijo,
če ne sovražiš, ko vsi sovražijo,
če misliš, a ti misli vedno ostanejo čiste,
in če znaš z nasmehom sprejeti zmago in poraz.*

Rudyard Kipling

V SPOMIN IN ZAHVALO

Odšel si tja, kjer vedno sije sonce.
Umrli nisi, ti zdaj spiš
in v naših srcih živiš.

Veliko prezgodaj nas je zapustil naš dragi

KRISTJAN MIKLAVČIČ - JANI

18.8.1977 - 23.12.2007

V globoki žalosti in z mislijo, da nismo bili sami, se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti. Hvala vsem, ki ste mu stali ob strani, sorodnikom, požrtvovalnim prijateljem in prijateljicam, zdravstvenemu osebju, dr. Popadiču, sosedom, sošolcem, ribiški družini in ge. Podbevšek Bredi za govor, sodelavcem, Alenki Semeja za na violini odigrano »Ptice trnovke«, g. župniku za opravljen pogrebni obred. Srčna hvala za darovane prispevke za zdravljenje, darovane sveče in cvetje.

Slovo je boleče.
VSI NJEGOVI
Zdaj tam si našel,
kar tukaj si zaman iskal.

NAPOVEDNIK DOGODKOV V TRZINU ZA FEBRUAR IN MAREC 2008

22. 2. 2008	ob 16:00	Občni zbor društva upokojencev Žerjavčki Trzin	DU Žerjavčki Trzin	Avla OŠ Trzin
23. 2. 2008	ob 18:00	Občni zbor PGD Trzin	PGD Trzin	Dvorana KUD
1.3.2008		Košarkaška tekma: KK Utrip Trzin: DGN Ljubljana	ŠD Trzin	
1.3. 2008	ob 11:00	Zaključno tekmovanje v orientacijski zimski ligi	OK Trzin	Območje ŠRP Trzin
4.3. 2008	ob 16:30	Nastop učencev glasbene šole L' Artko	L' Artko	CIH
7.3. 2008		Vabilo na čaj v Okrepčevalnici Barca (za ženske)	Okrepč. Barca	Okrep. Barca
8.3.2008		Pohod: Strunjan - Piran - Portorož	PD Onger Trzin	
8. 3. 2008	ob 10:00	Razstava ročnih del	TD Kanja Trzin	Avla CIH
8.3. 2008	ob 16:00	Pregledni regijski nastop folklornih skupin	TD Kanja	Dvorana KUD
11.3. 2008	ob 18:00	Spuščanje ladjic po Pšati na gregorjevo	TD Kanja, OŠ	
15.3. 2008		Čistilna akcija v Trzinu	Občina, trzinska društva	
15.3.2008	ob 18:00	Predstava KD Černeče: Tudi tat ne more več pošteno krasti	DU Žerjavčki Trzin	Dvorana KUD
20.3. 2008	ob 19:00	Kulturni večer	Občina, župan	DMR
25.3. 2008	ob 18:00	Proslava ob materinskem dnevu	KUD	Dvorana KUD
28.3. 2008	ob 19:00	Občni zbor TD Kanja Trzin in priložnostna razstava	TD Kanja Trzin	CIH

Delavnice Turističnega društva Kanja Trzin:

Vsak ponedeljek od 16.30 do 18.30 v CIH	TD	Delavnica ročnega vezanja
Folklor: - otroška skupina vsak četrtek 13.30 - 14.15	OŠ, TD	Vaje
- odrasla folk. skupina vsak četrtek 20.30 - 22.00		
mala telovadnica OŠ	TD	Vaje
Rezbarstvo: vsak torek od 17.00 do 19.00 -teh. učilnica OŠ	TD	Delavnica

Opombe: Več informacij o pridetvah PD Onger dobite na spletni strani www.onger.org. Dodatne informacije o pridetvah so na voljo tudi v Občinskem informativnem središču na Ljubljanski c.12f in po telefonu številka 01/564 47 30.